

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2003/C 101/01	Udtalelse 1/03: Begæring om udtalelse fremsat af Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 300, stk. 6, EF	1
2003/C 101/02	Domstolens dom af 6. marts 2003 i sag C-41/00 P, Interporc Im- und Export GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom — aktindsigt — dokumenter, som Kommissionen ligger inde med, men som hidrører fra medlemsstater eller tredjelande — forfatterreglen«)	1
2003/C 101/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-240/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland (»Direktiv 79/409/EØF — beskyttelse af vilde fugle og deres levesteder — særligt beskyttede områder«)	1
2003/C 101/04	Domstolens dom af 25. februar 2003 i sag C-326/00, Idrima Kinonikon Asfaliseon (IKA) mod Vasileios Ioannidis (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis) (»Social sikring — en pensionists hospitalsindlæggelse under et ophold i en anden medlemsstat end den, hvori han er bosat — betingelserne for refusion af udgifter — artikel 31 og 36 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 31 og 93 i forordning (EØF) nr. 574/72«)	2

2003/C 101/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-327/00, Santex SpA mod Unità Socio Sanitaria Locale n. 42 di Pavia (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia) (»Direktiv 93/36/EØF — offentlige indkøbskontrakter — direktiv 89/665/EØF — klageprocedurer i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter — præklusionsfrist — effektivitetsprincippet«)	3
2003/C 101/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-373/00, Adolf Truley GmbH mod Bestattung Wien GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vergabekontrollsenat des Landes Wien) (»Direktiv 93/36/EØF — offentlige indkøbskontrakter — begrebet »ordregivende myndighed« — offentligretligt organ — bedemandsvirksomhed«)	3
2003/C 101/07	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-389/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — artikel 23 EF og 25 EF — afgift med tilsvarende virkning — eksport af affald — Basel-konventionen — forordning nr. 259/93 — bidrag til en solidaritetsfond«)	4
2003/C 101/08	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 13. februar 2003 i sag C-409/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Statsstøtte — påvirkning af konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne — rammebestemmelser for sektorer og for støtte til miljøbeskyttelse«)	5
2003/C 101/09	Domstolens dom af 6. marts 2003 i sag C-466/00, Arben Kaba mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Adjudicator) (»Arbejdskraftens frie bevægelighed — forordning nr. 1612/68/EØF — social fordel — ret for en vandrende arbejdstagers ægtefælle til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i en medlemsstat«)	5
2003/C 101/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-14/01, Molkerei Wagenfeld Karl Niemann GmbH & Co. KG mod Bezirksregierung Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Hannover) (»Fælles markedsordning — mælk og mejeriprodukter — støtteordning for skummetmælk — gyldigheden af forordning (EF) nr. 2799/1999 — Kommissionens beføjelser (artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1255/1999) — princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 34, stk. 2, EF) — principperne om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning«)	6
2003/C 101/11	Domstolens dom af 25. februar 2003 i sag C-59/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 92/49/EØF — fri tariffastsættelse og ophævelse af løbende forudgående kontrol med tariffer og aftaler — indsamling af oplysninger«)	6

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/12	Domstolens dom af 6. marts 2003 i sag C-213/01 P, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — bananer — indførsel fra AVS-stater og tredjelande — beregning af den årlige referencemængde, der tildeles de erhvervsdrivende — indførsel foretaget i henhold til foreløbige forholdsregler besluttet af en national domstol under en sag om foreløbige forholdsregler — erstatningssøgsmål«)	7
2003/C 101/13	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-320/01, Wiebke Busch mod Klinikum Neustadt GmbH & Co. Betriebs-KG (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Lübeck) (»Ligebehandling af mænd og kvinder — artikel 2, stk. 1, i direktiv 76/207/EØF — beskyttelse af gravide kvinder«)	7
2003/C 101/14	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-415/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (»Traktatbrud — beskyttelse af vilde fugle — særligt beskyttede områder«)	8
2003/C 101/15	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-478/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (»Traktatbrud — artikel 49 EF — fri udveksling af tjenesteydelser — patentagenter — valg af bopæl hos en anerkendt fuldmægtig — artikel 10 EF — medlemsstaternes pligt til at samarbejde«)	9
2003/C 101/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-485/01, Francesca Caprini mod Conservatore Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal civile e penale di Trento) (»Direktiv 86/653/EØF — selvstændige handelsagenter — national lovgivning, hvorefter forudgående optagelse i et særligt register er en betingelse for en handelsagents optagelse i selskabsregisteret«)	9
2003/C 101/17	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-6/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (»Traktatbrud — frie varebevægelser — foranstaltninger med tilsvarende virkning — oprindelsespåtegning — regionale mærker«)	10
2003/C 101/18	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 6. marts 2003 i sag C-211/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 97/66/EF inden for de fastsatte frister«)	10
2003/C 101/19	Domstolens kendelse (Femte Afdeling) af 27. februar 2003 i de forenede sager C-307/00 — C-311/00, Oliehandel Koewit BV (sag C-307/00), Slibverwerking Noord-Brabant NV, Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (sag C-308/00), PPG Industries Fiber Glass BV (sag C-309/00), Stork Veco BV (sag C-310/00), og Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV, Afvalverbranding Zuid Nederland NV, Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH, tidligere UTR Umwelt GmbH (sag C-311/00) mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — miljø — direktiv 75/442/EØF om affald — forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald — direktiv 75/439/EØF om bortskaffelse af olieaffald — angivelse — operationer til bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald — indsigelser mod overførsler — grundlag — ulovlige overførsler«)	11

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/20	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 25. februar 2003 i sag C-445/01, Roberto Simoncello, Piero Boerio mod Direzione Provinciale del Lavoro (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Biella) (»Etableringsfrihed — arbejdskraftens frie bevægelighed — offentlig virksomhed — forpligtelse til at give meddelelse om ansættelser — afvisning«)	12
2003/C 101/21	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 5. december 2002 i sag C-461/01 P, Polyxeni Tessa og Andreas Tessas mod Rådet for Den Europæiske Union (»Appel — statsstøtte — afgørelse truffet i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit (nu artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, EF) — påstand om annulation — appellen delvist afvist og delvist forkastet«)	12
2003/C 101/22	Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 12. februar 2003 i sag C-23/02 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation): Office national de l'emploi mod Mohamed Alami. (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — samarbejdsaftalen mellem EØF og Marokko — artikel 41 — princippet om forbud mod forskelsbehandling på det sociale sikringsområde — rækkevidde — ydelse ved arbejdsløshed«)	13
2003/C 101/23	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 27. februar 2003 i sag C-82/02, Agence maritime Lalemant NV mod Malzfabrik Tivoli GmbH, Malteurop GIE, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, og Malzfabrik Tivoli GmbH mod Belgisch Interventie- en Restitutiebureau (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Cassatie) (»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — landbrug — eksportrestitutioner — betalingsbetingelser — udførsel fra Fællesskabets geografiske område — begreb«) ...	13
2003/C 101/24	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 30. januar 2003 i sag C-176/02 P, Laboratoire Monique Rémy SAS mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. (Appel — annulationssøgsmål — afvisning fordi sagen er anlagt for sent — åbenbart, at appellen skal afvises)	14
2003/C 101/25	Sag C-6/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. december 2002 af Verwaltungsgericht Koblenz i forvaltningsretssagen Deponiezweckverband Eiterköpfe mod delstaten Rheinland-Pfalz	14
2003/C 101/26	Sag C-7/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. december 2002 af High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen Société de produits Nestlé SA mod Unilever plc	15
2003/C 101/27	Sag C-26/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. januar 2003 af Oberlandesgericht Naumburg i udbudsklageproceduren 1. Stadt Halle, 2. RPL Recyclingpark Lochau GmbH og 3. Arbeitsgemeinschaft Thermische Restabfall- und Energieverwertungsanlage TREA Leuna	15

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/28	Sag C-31/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Bundesgerichtshof i en sag anlagt af Pharmacia & Upjohn SpA	17
2003/C 101/29	Sag C-42/03: Sag anlagt den 4. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	17
2003/C 101/30	Sag C-53/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 22. januar 2003 af Epitropi Antagonismou (Konkurrencenævnet) i sagen Sammenslutningen af Apotekere i Ætolien & Akarnania (SIFAIT) m.fl. mod GLAXOS-MITHKLINE AEBE (tidligere GLAXOWELLCOME AEBE)	18
2003/C 101/31	Sag C-61/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	19
2003/C 101/32	Sag C-62/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland	19
2003/C 101/33	Sag C-64/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	20
2003/C 101/34	Sag C-73/03: Sag anlagt den 19. februar 2003 af Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	20
2003/C 101/35	Sag C-74/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. februar 2003 af Østre Landsret i sagen SmithKline Beecham plc mod Lægemiddelstyrelsen, biintervenienter Synthon BV og Genthon BV	21
2003/C 101/36	Sag C-75/03: Sag anlagt den 19. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	22
2003/C 101/37	Sag C-77/03: Sag anlagt den 20. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	22
2003/C 101/38	Sag C-78/03 P: Appel iværksat den 20. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (indgivet pr. fax den 19.2.2003)	23

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/39	Sag C-79/03: Sag anlagt den 21. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	24
2003/C 101/40	Sag C-81/03: Sag anlagt den 24. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	24
2003/C 101/41	Sag C-82/03: Sag anlagt den 25. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	25
2003/C 101/42	Sag C-84/03: Sag anlagt den 26. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	25
2003/C 101/43	Sag C-89/03: Sag anlagt den 27. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	26
2003/C 101/44	Sag C-93/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik	26
2003/C 101/45	Sag C-94/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union	27
2003/C 101/46	Sag C-95/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 13. februar 2003 af Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Vincenzo Piliego mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S.	27
2003/C 101/47	Sag C-99/03: Sag anlagt den 4. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	28
2003/C 101/48	Sag C-101/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. november 2002 af Tribunale di Milano — 1. Afdeling for Kriminal­sager — i straffesagen mod Alfonso Galeazzo og Marco Benatti	28
2003/C 101/49	Sag C-102/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. januar 2003 af Tribunale di Brindisi — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Gianfranco Casale og Giuseppe Eugenio Caroli	29
2003/C 101/50	Sag C-104/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. december 2002 af Gerechtshof te Amsterdam i sagen St. Paul Dairy Industries NV mod det ifølge belgisk ret stiftede anpartsselskab Unibel Exser BVBA	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/51	Slettelse af sag C-435/01	30
2003/C 101/52	Slettelse af sag C-324/02	30
2003/C 101/53	Slettelse af sag C-331/02	31
2003/C 101/54	Slettelse af sag C-339/02	31
2003/C 101/55	Slettelse af sag C-344/02	31
RETTE I FØRSTE INSTANS		
2003/C 101/56	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 6. februar 2003 i sag T-7/01, Norman Pyres mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Midlertidigt ansat — forlængelse af kontrakt — varighed)	32
2003/C 101/57	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. januar 2003 i sag T-99/01, Mystery drinks GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) [<i>EF-varemærker — indsigelsessag — ældre nationalt varemærke Mixery — ansøgning om EF-figurvaremærket MYSTERY — relativ registreringshindring — forvekslingsrisiko — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94</i>]	32
2003/C 101/58	Rettens dom af 13. februar 2003 i sag T-333/01, Karl L. Meyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber («OLT — erstatningssøgsmål — forpligtelse til offentliggørelse og til kontrol — årsagsforbindelse»)	32
2003/C 101/59	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 11. februar 2003 i sag T-30/02, Wolfgang Leonhardt mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — bedømmelse — forfremmelse — ændring af bestemmelserne — overgangsforanstaltninger)	33
2003/C 101/60	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 27. september 2002 i sag T-211/02, Tideland Signal Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Offentlige kontrakter — afvisning af et bud — manglende udøvelse af beføjelsen til at anmode om yderligere oplysninger om buddene — annullationssøgsmål — hasteprocedure) .	33
2003/C 101/61	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 13. december 2002 i sag T-81/01, Marc Oscar Henri Verdoodt og Ingrid Edmondus Malvina Rademakers-Verdoodt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annullationssøgsmål — sagen blevet uden genstand — uforholdent at træffe afgørelse — afgørelse om sagens omkostninger)	33

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/62	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 11. februar 2003 i sag T-83/02, Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank (Ansatte i Den Europæiske Centralbank — tjenstlig undersøgelse — bebyrdende retsakt — administrativ procedure — afvisning)	34
2003/C 101/63	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 31. januar 2003 i sag T-224/02 R, Miguel Forcat Icardo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Foreløbige forholdsregler — tjenestemænd — afvisning — uopsættelighed — ingen)	34
2003/C 101/64	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 3. februar 2003 i sag T-253/02, Chafiq Ayadi mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationssøgsmål — Rådets forordning — søgsmål anlagt mod Rådet og Kommissionen — delvis afvisning)	34
2003/C 101/65	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 19. december 2002 i sag T-320/02 R, Monika Esch-Leonhardt m.fl. mod Den Europæiske Centralbank (Foreløbige forholdsregler — uopsættelighed — ingen)	35
2003/C 101/66	Sag T-380/02: Sag anlagt den 18. december 2002 af SUCCESS-MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	35
2003/C 101/67	Sag T-32/03: Sag anlagt den 3. februar 2003 af Leder & Schuh AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	36
2003/C 101/68	Sag T-34/03: Sag anlagt den 4. februar 2003 af André Hecq og Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2003/C 101/69	Sag T-36/03: Sag anlagt den 31. januar 2003 af José Pedro Pessoa e Costa mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2003/C 101/70	Sag T-39/03: Sag anlagt den 7. februar 2003 af DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	38
2003/C 101/71	Sag T-40/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Julián Murúa Entrena mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	39
2003/C 101/72	Sag T-43/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	39
2003/C 101/73	Sag T-44/03: Sag anlagt den 7. februar 2003 af Giorgio Lebedef m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	40

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/74	Sag T-45/03: Sag anlagt den 6. februar 2003 af Riva Acciaio SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	40
2003/C 101/75	Sag T-47/03: Sag anlagt den 6. februar 2003 af José Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	41
2003/C 101/76	Sag T-48/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Schneider Electric SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	42
2003/C 101/77	Sag T-49/03: Sag anlagt den 6. februar 2003 af Gunda Schumann mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	43
2003/C 101/78	Sag T-50/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Gyproc Benelux N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	44
2003/C 101/79	Sag T-51/03: Sag anlagt den 11. februar 2003 af Pi-Design AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	45
2003/C 101/80	Sag T-53/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af BPB plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	45
2003/C 101/81	Sag T-54/03: Sag anlagt den 14. februar 2003 af Lafarge S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	46
2003/C 101/82	Sag T-55/03: Sag anlagt den 12. februar 2003 af Philippe Brendel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	47
2003/C 101/83	Sag T-56/03: Sag anlagt den 10. februar 2003 af Bioelettrica S.p.a. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	47
2003/C 101/84	Sag T-58/03: Sag anlagt den 20. februar 2003 af Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA i likvidation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	48
2003/C 101/85	Sag T-59/03: Sag anlagt den 19. februar 2003 af TQ3 Travel Solutions GmbH og TQ3 Travel Solutions EMEA GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	49
2003/C 101/86	Sag T-60/03: Sag anlagt den 20. februar 2003 af Regione Siciliana mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	50

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 101/87	Sag T-61/03: Sag anlagt den 18. februar 2003 af Irwin Industrial Tool Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	50
2003/C 101/88	Sag T-62/03: Sag anlagt den 24. februar 2003 af Georges Vassilakis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	51
2003/C 101/89	Sag T-65/03: Sag anlagt den 25. februar 2003 af Fondation Alsace mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	51
2003/C 101/90	Sag T-69/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Miguel Angel Poveda Morillas mod Europa-Parlamentet	52
2003/C 101/91	Sag T-76/03: Sag anlagt den 28. februar 2003 af Herbert Meister mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	52
2003/C 101/92	Sag T-83/03: Sag anlagt den 3. marts 2003 af Tomás Salazar Brier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	53
2003/C 101/93	Slettelse af sag T-305/01	53
2003/C 101/94	Slettelse af sag T-84/02	53
2003/C 101/95	Slettelse af sag T-244/02	54
2003/C 101/96	Slettelse af sag T-345/02	54

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2003/C 101/97	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	
	EUT C 83 af 5.4.2003	55

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

Begæring om udtalelse fremsat af Rådet for Den Europæiske Union i henhold til artikel 300, stk. 6, EF

(Udtalelse 1/03)

(2003/C 101/01)

Ved begæring, indgået til Domstolens Justitskontor den 10. marts 2003, har Rådet for Den Europæiske Union ved J. Schutte og J.-P. Hix, som befuldmægtigede, anmodet Domstolen om en udtalelse i henhold til artikel 300, stk. 6, EF.

Rådet for Den Europæiske Union har anmodet Domstolen om at besvare følgende spørgsmål:

Henhører indgåelsen af den nye Lugano-konvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som påtænkes i henhold til begæringens punkt 8-12, i det hele under Fællesskabets eksklusive kompetence eller under en kompetence, der er delt mellem Fællesskabet og medlemsstaterne?

DOMSTOLENS DOM

af 6. marts 2003

i sag C-41/00 P, Interporc Im- und Export GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Appel — afgørelse 94/90/EKSF, EF, Euratom — aktindsigt — dokumenter, som Kommissionen ligger inde med, men som hidrører fra medlemsstater eller tredjelande — forfatterreglen«)

(2003/C 101/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-41/00 P, Interporc Im- und Export GmbH, Hamburg (Tyskland), (advokat: G.M. Berrisch), angående appel af dom

afsagt den 7. december 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Udvidede Afdeling) i sag T-92/98, Interporc mod Kommissionen (Sml. II, s. 3521), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: U. Wölker), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Interporc Im- und Export GmbH betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 149 af 27.5.2000.**DOMSTOLENS DOM**

(Sjette Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-240/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Finland ⁽¹⁾

(»Direktiv 79/409/EØF — beskyttelse af vilde fugle og deres levesteder — særligt beskyttede områder«)

(2003/C 101/03)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-240/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: E. Paasivirta og R.B. Wainwright) mod Republikken Finland (befuldmægtiget: T. Pynnä), angående en

påstand om, at det fastslås, at Republikken Finland har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EFT L 103, s. 1), idet den ikke fuldstændigt og endeligt har udlagt særligt beskyttede områder, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, C. Gulmann (refererende dommer), F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Republikken Finland har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, idet den ikke fuldstændigt og endeligt har udlagt særligt beskyttede områder beliggende på dens område.*
- 2) *Republikken Finland betaler sagens omkostninger.*

(1) EFT C 247 af 26.8.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 25. februar 2003

i sag C-326/00, Idrima Kinonikon Asfaliseon (IKA) mod Vasileios Ioannidis (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis) ⁽¹⁾

(»Social sikring — en pensionists hospitalsindlæggelse under et ophold i en anden medlemsstat end den, hvori han er bosat — betingelserne for refusion af udgifter — artikel 31 og 36 i forordning (EØF) nr. 1408/71 — artikel 31 og 93 i forordning (EØF) nr. 574/72«)

(2003/C 101/04)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-326/00, angående en anmodning, som Diikitiko Protodikio Thessalonikis (Grækenland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Idrima Kinonikon Asfaliseon (IKA) mod Vasileios Ioannidis, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 31 og 36 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3096/95 af 22. december

1995 (EFT L 335, s. 10), af artikel 31 og 93 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, af EF-traktatens artikel 56 og 59 (efter ændring nu artikel 46 EF og 49 EF), og af EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF) samt af artikel 1 i tillægsprotokollen til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 25. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 31 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3096/95 af 22. december 1995, skal fortolkes således, at opnåelsen af de naturalydelser, som pensionister, der opholder sig i en anden medlemsstat end den, hvori de er bosat, har krav på i henhold til denne bestemmelse, ikke er underlagt den betingelse, at den lidelse, der har nødvendiggjort den pågældende behandling, pludselig opstod under et sådant ophold, og at behandlingen af denne var absolut nødvendig. Denne bestemmelse er således til hinder for, at en medlemsstat opstiller en sådan betingelse.
- 2) Artikel 31 i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, er til hinder for, at en medlemsstat underkaster opnåelsen af de naturalydelser, som bestemmelsen giver ret til, nogen form for godkendelsesordning.
- 3) Ydelsen og refusionen af de naturalydelser, der er omhandlet i artikel 31 i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, skal normalt finde sted i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel, sammenholdt med samme forordnings artikel 36 samt artikel 31 og 93 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95.

- 4) Når det viser sig, at opholdsstedets institution med urette har afvist at udrede de naturalydelser, der er omhandlet i artikel 31 i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, og at bopælsstedets institution efter at have fået kendskab hertil har undladt at opfylde sin forpligtelse til at bidrage til en korrekt anvendelse af bestemmelsen, påhviler det denne sidstnævnte institution — med forbehold af et eventuelt erstatningsansvar for opholdsstedets institution — at refundere de udgifter, den sikrede har måttet afholde til behandlingen direkte til ham, således at denne sidstnævnte sikres et ydelsesniveau, der svarer til det, han ville have fået, hvis bestemmelserne i nævnte artikel var blevet overholdt.
- 5) I sidstnævnte situation er artikel 31 og 36 i forordning nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, samt artikel 31 og 93 i forordning nr. 574/72, som ændret og ajourført ved forordning nr. 2001/83, som ændret ved forordning nr. 3096/95, til hinder for nationale regler, hvorefter en sådan refusion er betinget af, at den pågældende efterfølgende får en tilladelse, der kun meddeles, såfremt det godtgøres, at den lidelse, der har nødvendiggjort den pågældende behandling, pludselig opstod under opholdet, og behandlingen af denne var absolut nødvendig.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-327/00, Santex SpA mod Unità Socio Sanitaria Locale n. 42 di Pavia (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia) (¹)

(»Direktiv 93/36/EØF — offentlige indkøbskontrakter — direktiv 89/665/EØF — klageprocedurer i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter — præklusionsfrist — effektivitetsprincippet«)

(2003/C 101/05)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-327/00, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte

ret verserende sag, Santex SpA mod Unità Socio Sanitaria Locale n. 42 di Pavia, procesdeltagere: Sca Mölnlycke SpA, Artsana SpA, Fater SpA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 22 i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb (EFT L 199, s. 1), og af artikel 6, stk. 2, EU, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, V. Skouris (refererende dommer), F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 27. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, skal fortolkes således, at de kompetente nationale retsinstanser — når det er godtgjort, at en ordregivende myndighed ved sin adfærd har gjort det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt for en unionsborger, som berøres af en beslutning truffet af denne ordregivende myndighed, at udøve de rettigheder, fællesskabsretten tillægger ham — er forpligtet til at realitetsbehandle de anbringender om, at udbudsbekendtgørelsen er uforenelig med fællesskabsretten, som er fremsat til støtte for en klage over den nævnte beslutning, idet retsinstanserne i givet fald skal gøre brug af den adgang, de i henhold til national ret har til at undlade at anvende nationale præklusionsregler, som foreskriver, at det, når fristen for at indgive klage over en udbudsbekendtgørelse er overskredet, ikke længere er muligt at påberåbe sig, at en sådan uforenelighed foreligger.

(¹) EFT C 36 af 4.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-373/00, Adolf Truley GmbH mod Bestattung Wien GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vergabekontrollsenat des Landes Wien) (¹)

(»Direktiv 93/36/EØF — offentlige indkøbskontrakter — begrebet »ordregivende myndighed« — offentligretligt organ — bedemandsvirksomhed«)

(2003/C 101/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-373/00, angående en anmodning, som Vergabekontrollsenat des Landes Wien (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende

sag, Adolf Truley GmbH mod Bestattung Wien GmbH, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, litra b), i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb (EFT L 199, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans (refererende dommer), P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 27. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begrebet »almenhedens behov« i artikel 1, litra b), andet afsnit, i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb er et selvstændigt fællesskabsretligt begreb.
- 2) Begravelses- og bedemandsvirksomhed kan opfylde almenhedens behov. Den omstændighed, at en regional eller lokal myndighed har en lovbestemt forpligtelse til at varetage bisættelser — og i givet fald afholde omkostningerne herved — i tilfælde, hvor disse ikke er blevet gennemført inden for en bestemt frist efter udfærdigelsen af dødsattesten, udgør et indicium for, at der foreligger et sådant behov hos almenheden.
- 3) Den omstændighed, at der består en udviklet konkurrence, gør det ikke i sig selv muligt at fastslå, at der ikke er tale om almenhedens behov uden for det industrielle eller forretningsmæssige område. Det tilkommer den forelæggende ret at bedømme, om der er tale om et sådant behov eller ej, idet der skal tages hensyn til samtlige relevante retlige og faktiske omstændigheder, herunder de omstændigheder, der var afgørende i forbindelse med oprettelsen af det pågældende organ, og de betingelser, der regulerer dets virksomhed.
- 4) En almindelig efterfølgende kontrol opfylder ikke det kriterium om kontrol med driften, der findes i artikel 1, litra b), andet afsnit, tredje led, i direktiv 93/36. Derimod er et sådant kriterium opfyldt i tilfælde, hvor de offentlige myndigheder ikke kun kontrollerer det omhandlede organs årsregnskaber, men også organets drift på grundlag af talmæssig rigtighed, forskriftsmæssighed, sparsommelighed, rentabilitet og formålstjenlighed, og hvor de samme offentlige myndigheder har kompetence til at aflægge besøg i selskabets driftslokaler og anlæg samt til at videregive resultaterne af disse kontrolbesøg til en regional eller lokal myndighed, der gennem et andet selskab ejer kapitalen i det omhandlede selskab.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-389/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — artikel 23 EF og 25 EF — afgift med tilsvarende virkning — eksport af affald — Basel-konventionen — forordning nr. 259/93 — bidrag til en solidaritetsfond«)

(2003/C 101/07)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-389/00, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J.C. Schiefferer) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtiget: B. Muttelsee-Schön, bistået af H.-J. Koch), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23 EF og 25 EF, idet den har udstedt Gesetz über die Überwachung und Kontrolle der grenzüberschreitenden Verbringung von Abfällen (Abfallverbringungsgesetz) [lov om overvågning af og kontrol med grænseoverskridende overførsel af affald (lov om overførsel af affald)] af 30. september 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2771), hvorved der etableres en solidaritetsfond for tilbageførsel af affald, og hvorved eksportører af affald til bl.a. de øvrige medlemsstater pålægges at bidrage til fonden, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af dommer D.A.O. Edward som fungerende formand for Femte Afdeling og dommerne A. La Pergola, P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 27. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23 EF og 25 EF, idet den i Gesetz über die Überwachung und Kontrolle der grenzüberschreitenden Verbringung von Abfällen, (Abfallverbringungsgesetz) af 30. september 1994 har bestemt, at der ved overførsel af affald til andre medlemsstater er pligt til at betale et bidrag til solidaritetsfonden for tilbageførsel af affald.
- 2) Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 372 af 23.12.2000.

⁽¹⁾ EFT C 4 af 6.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 13. februar 2003

i sag C-409/00, Kongeriget Spanien mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Statsstøtte — påvirkning af konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne — rammebestemmelser for sektorer og for støtte til miljøbeskyttelse«)

(2003/C 101/08)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-409/00, Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: M. López-Monís Gallego) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Triantafyllou og S. Pardo), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2001/605/EF af 26. juli 2000 om Spaniens støtteordning for anskaffelse af erhvervskøretøjer i henhold til samarbejdsaftalen af 26. februar 1997 mellem Industri- og Energiministeriet og Det Offentlige Kreditinstitut (EFT 2001 L 212, s. 34), har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet (refererende dommer), og dommerne F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 13. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2 og 4 i Kommissionens beslutning 2001/605/EF af 26. juli 2000 om Spaniens støtteordning for anskaffelse af erhvervskøretøjer i henhold til samarbejdsaftalen af 26. februar 1997 mellem Industri- og Energiministeriet og Det Offentlige Kreditinstitut annulleres.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 28 af 27.1.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 6. marts 2003

i sag C-466/00, Arben Kaba mod Secretary of State for the Home Department (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Immigration Adjudicator) ⁽¹⁾

(»Arbejdskraftens frie bevægelighed — forordning nr. 1612/68/EØF — social fordel — ret for en vandrende arbejdstagers ægtefælle til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i en medlemsstat«)

(2003/C 101/09)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-466/00, angående en anmodning, som Immigration Adjudicator (Det Forenede Kongerige) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Arben Kaba mod Secretary of State for the Home Department, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af de almindelige retsprincipper, der ligger til grund for proceduren for Domstolen, samt af artikel 7, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, P. Jann (refererende dommer), F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Det svar, som Domstolen gav på de præjudicielle spørgsmål i dom af 11. april 2000, Kaba (sag C-356/98), ville ikke have været anderledes, såfremt Domstolen havde taget hensyn til, at retstillingen efter national ret for ægtefællen til en vandrende arbejdstager, der er statsborger i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, og retstillingen for ægtefællen til en person, der er »herværende og fastboende« i Det Forenede Kongerige, ifølge den forelæggende ret på alle punkter er sammenlignelig bortset fra længden af det forudgående ophold, der kræves med henblik på at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i Det Forenede Kongerige. Da disse situationer ikke er sammenlignelige efter fællesskabsretten, er spørgsmålet om, hvorvidt en sådan forskelsbehandling er berettiget, uden betydning i denne henseende.

⁽¹⁾ EFT C 61 af 24.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-14/01, Molkerei Wagenfeld Karl Niemann GmbH & Co. KG mod Bezirksregierung Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Hannover) ⁽¹⁾

(»Fælles markedsordning — mælk og mejeriprodukter — støtteordning for skummetmælk — gyldigheden af forordning (EF) nr. 2799/1999 — Kommissionens beføjelser (artikel 11, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1255/1999) — princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 34, stk. 2, EF) — principperne om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning«)

(2003/C 101/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-14/01, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht Hannover (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Molkerei Wagenfeld Karl Niemann GmbH & Co. KG mod Bezirksregierung Hannover, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 2799/1999 af 17. december 1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver bestemt til foderbrug og salg af sådant skummetmælkspulver (EFT L 340, s. 3), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne V. Skouris (refererende dommer), F. Macken, N. Colneric og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning (EF) nr. 2799/1999 af 17. december 1999 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår ydelse af støtte til skummetmælk og skummetmælkspulver bestemt til foderbrug og salg af sådant skummetmælkspulver.

⁽¹⁾ EFT C 79 af 10.3.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 25. februar 2003

i sag C-59/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 92/49/EØF — fri tariffastsættelse og ophævelse af løbende forudgående kontrol med tariffer og aftaler — indsamling af oplysninger«)

(2003/C 101/11)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-59/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Tufvesson og A. Aresu) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af G. de Bellis), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EF (tredje »skadesforsikringsdirektiv«) (EFT L 228, s. 1), idet den har indført og opretholdt en ordning med fastfrysning af de tariffer, der gælder for alle aftaler om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, der dækker risici på italiensk område, og som gælder uden forskel for forsikringsselskaber, der er hjemmehørende i Italien, og selskaber, som udøver deres virksomhed dér gennem datterselskaber eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Der er nærmere bestemt tale om en tilsidesættelse af:

- a) princippet om fri tariffastsættelse og om ophævelse af løbende forhåndskontrol med tariffer og aftaler som omhandlet i direktivets artikel 6, 29 og 39
- b) bestemmelserne i direktivets artikel 44 om ordningen med indsamling af oplysninger om præmiebeløb, skadesudgifter og provisioner, skadesfrekvensen og de gennemsnitlige skadesudgifter samt udvekslingen af oplysninger mellem hjemlandets kompetente myndigheder og myndighederne i værtsmedlemsstaten,

har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet og C.W.A. Timmermans samt dommerne D.A.O. Edward, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 25. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, 29 og 39 i Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EF (tredje »skadesforsikringsdirektiv«), for så vidt som den i strid med princippet om fri tariffastsættelse har indført og

opretholdt en ordning med fastfrysning af de priser, der gælder for alle aftaler om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, der dækker risici på italiensk område, og som gælder uden forskel for forsikringsselskaber, der er hjemmehørende i Italien, og selskaber, som udøver deres virksomhed dér gennem datterselskaber eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

- 2) I øvrigt frifindes Den Italienske Republik.
- 3) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 134 af 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 6. marts 2003

i sag C-213/01 P, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — bananer — indførsel fra AVS-stater og tredjelande — beregning af den årlige referencemængde, der tildeles de erhvervsdrivende — indførsel foretaget i henhold til foreløbige forholdsregler besluttet af en national domstol under en sag om foreløbige forholdsregler — erstatnings-søgsmål«)

(2003/C 101/12)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-213/01 P, T. Port GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland) (advokat: G. Meier), angående appel af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port mod Kommissionen (Sml. II, s. 981), hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuld-

mægtigede: K.-D. Borchardt og M. Niejahr), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen (refererende dommer) og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann, D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) T. Port GmbH & Co. KG betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 245 af 1.9.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-320/01, Wiebke Busch mod Klinikum Neustadt GmbH & Co. Betriebs-KG (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeitsgericht Lübeck) (¹)

(»Ligebehandling af mænd og kvinder — artikel 2, stk. 1, i direktiv 76/207/EØF — beskyttelse af gravide kvinder«)

(2003/C 101/13)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-320/01, angående en anmodning, som Arbeitsgericht Lübeck (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Wiebke Busch mod Klinikum Neustadt GmbH & Co. Betriebs-KG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39, s. 40), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne C.W.A. Timmermans, P. Jann, S. von Bahr og

A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 27. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en retstilstand, hvorefter en kvindelig arbejdstager, som med arbejdsgiverens samtykke ønsker at genoptage sin beskæftigelse inden udløbet af sin forældreorlov, er forpligtet til at oplyse arbejdsgiveren om sin graviditet, såfremt hun som følge af visse lovbestemte beskæftigelsesforbud ikke vil kunne udføre sine arbejdsopgaver i fuldt omfang.
- 2) Artikel 2, stk. 1, i direktiv 76/207 skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en arbejdsgiver i henhold til national ret kan træde tilbage fra sit tilsagn om, at en kvindelig arbejdstager kan genoptage sit arbejde inden udløbet af en forældreorlov, fordi han var blevet vildledt om den pågældendes graviditet.

(¹) EFT C 303 af 27.10.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-415/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien (¹)

(»Traktatbrud — beskyttelse af vilde fugle — særligt beskyttede områder«)

(2003/C 101/14)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-415/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: G. Valero Jordana og J. Adda) mod

Kongeriget Belgien (befuldmægtiget: C. Pochet), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EFT L 103, s. 1), sammenholdt med direktivets artikel 4, stk. 4, som delvis ændret i medfør af artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7) ved sidstnævnte direktivs artikel 6, stk. 2-4, idet regionen Flandern hverken har gennemført artikel 4, stk. 1 og 2, samt bilag I til direktiv 79/409/EØF, eller har afgrænset særligt beskyttede områder beliggende på sit territorium, som kan gøres gældende over for tredjemand, eller truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udlæggelse af et område som særligt beskyttet område automatisk og øjeblikkeligt medfører anvendelse af beskyttelses- og bevaringsbestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne R. Schintgen, C. Gulmann (refererende dommer), F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 27. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, sammenholdt med direktivets artikel 4, stk. 4, første punktum, som ændret i medfør af artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ved sidstnævnte direktivs artikel 6, stk. 2-4, idet regionen Flandern hverken har gennemført artikel 4, stk. 1 og 2, i direktiv 79/409, samt bilag I til direktivet, eller sikret en afgrænsning af særligt beskyttede områder beliggende på sit territorium, som kan gøres gældende over for tredjemand, eller truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at udlæggelse af et område som særligt beskyttet område automatisk og øjeblikkeligt medfører anvendelse af beskyttelses- og bevaringsbestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

- 2) Kongeriget Belgien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 369 af 22.12.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-478/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — artikel 49 EF — fri udveksling af tjenesteydelser — patentagenter — valg af bopæl hos en anerkendt fuldmægtig — artikel 10 EF — medlemsstaternes pligt til at samarbejde«)

(2003/C 101/15)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-478/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Patakia) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: J. Faltz), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF ff. og artikel 10 EF, idet det har opretholdt forpligtelsen for patentagenter til at have bopæl på luxembourgsk territorium eller, i mangel heraf, at vælge bopæl hos en anerkendt fuldmægtig ved levering af tjenesteydelser i Luxembourg, og idet det ikke har givet oplysninger om de nærmere betingelser for anvendelse af artikel 85, stk. 2, i lov af 20. juli 1992 om ændring af ordningen for opfindelsespaterter (Mémorial A 1992, s. 1530), og artikel 19 og 20 i lov af 28. december 1988 om adgangen til erhvervene inden for håndværk, handel, industri samt visse liberale erhverv (Mémorial A 1988, s. 1494), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne D.A.O. Edward og A. La Pergola (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 EF og artikel 10 EF med hensyn til forpligtelsen for patentagenter til at vælge bopæl hos en anerkendt fuldmægtig, og henset til den omstændighed, at den luxembourgske regering ikke har givet oplysninger om de nærmere betingelser for anvendelse af artikel 85, stk. 2, i lov af 20. juli 1992 om ændring af ordningen for opfindelsespaterter og artikel 19 og 20 i lov af 28. december 1988 om adgangen til håndværk, handel, industri samt visse liberale erhverv.

- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 84 af 6.4.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-485/01, Francesca Caprini mod Conservatore Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA) (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal civile e penale di Trento) ⁽¹⁾

(»Direktiv 86/653/EØF — selvstændige handelsagenter — national lovgivning, hvorefter forudgående optagelse i et særligt register er en betingelse for en handelsagents optagelse i selskabsregisteret«)

(2003/C 101/16)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-485/01, angående en anmodning, som Tribunale civile e penale di Trento (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Francesca Caprini mod Conservatore Camera di Commercio, Industria, Artigianato e Agricoltura (CCIAA), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (EFT L 382, s. 17), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter optagelse af handelsagenter i selskabsregisteret er betinget af, at de er optaget i et særligt register for handelsagenter, såfremt manglende optagelse i førstnævnte register ikke har betydning for gyldigheden af agenturkontrakten mellem agent og agenturgiver, eller såfremt manglende optagelse ikke på anden måde har konsekvenser,

der indskrænker den retsbeskyttelse, som handelsagenter har i forhold til deres agenturgivere i medfør af dette direktiv.

(¹) EFT C 44 af 16.2.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-6/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik (¹)

(»Traktatbrud — frie varebevægelser — foranstaltninger med tilsvarende virkning — oprindelsespåtegning — regionale mærker«)

(2003/C 101/17)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-6/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. van Lier og J. Adda) mod Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og A. Colomb), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 28 EF, idet den har opretholdt retsbeskyttelsen af betegnelsen »Salaisons d'Auvergne«, og de regionale mærker »Savoie«, »France-Comté«, »Corse«, »Midi-Pyrénées«, »Normandie«, »Nord-Pas-de-Calais«, »Ardenne de France«, »Limousin«, »Languedoc-Roussillon« og »Lorraine«, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer) og F. Macken; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artikel 28 EF, idet den ikke inden for den frist, der var fastsat i den begrundede udtalelse, havde ophævet retsbeskyttelsen af betegnelsen »Salaisons d'Auvergne«, og de regionale mærker »Savoie«, »France-Comté«, »Corse«, »Midi-Pyrénées«, »Normandie«, »Nord-Pas-de-Calais«, »Ardenne de France«, »Limousin«, »Languedoc-Roussillon« og »Lorraine«.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 56 af 2.3.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 6. marts 2003

i sag C-211/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 97/66/EF inden for de fastsatte frister«)

(2003/C 101/18)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-211/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: C. Schmidt) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: N. Mackel), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren (EFT 1998 L 24, s. 1), idet det ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne D.A.O. Edward (refererende dommer) og A. La Pergola; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 6. marts 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren, idet det ikke inden for de fastsatte frister har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 180 af 27.7.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Femte Afdeling)

af 27. februar 2003

i de forenede sager C-307/00 — C-311/00, Oliehandel Koeweit BV (sag C-307/00), Slibverwerking Noord-Brabant NV, Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (sag C-308/00), PPG Industries Fiber Glass BV (sag C-309/00), Stork Veco BV (sag C-310/00), og Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV, Afvalverbranding Zuid Nederland NV, Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH, tidligere UTR Umwelt GmbH (sag C-311/00) mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State) ⁽¹⁾

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — miljø — direktiv 75/442/EØF om affald — forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald — direktiv 75/439/EØF om bortskaffelse af olieaffald — angivelse — operationer til bortskaffelse eller nyttiggørelse af affald — indsigelser mod overførsler — grundlag — ulovlige overførsler«)

(2003/C 101/19)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-307/00 — C-311/00, angående anmodninger, som Raad van State (Nederlandene) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Oliehandel Koeweit BV (sag C-307/00), Slibverwerking Noord-Brabant NV, Glückauf Sondershausen Entwicklungs- und Sicherungsgesellschaft mbH (sag C-308/00), PPG Industries Fiber Glass BV (sag C-309/00), Stork Veco BV (sag C-310/00), og Sturing Afvalverwijdering Noord-Brabant NV, Afvalverbranding Zuid Nederland NV, Mineralplus Gesellschaft für Mineralstoffaufbereitung und Verwertung mbH, tidligere UTR Umwelt GmbH (sag C-311/00) mod Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1), af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32), og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996 (EFT L 135, s. 32), af Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) (EFT L 243, s. 31) og af Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald (EFT L 194, s. 23),

som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986 (EFT 1987 L 42, s. 43), samt gyldigheden af artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), i forordning nr. 259/93, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola (refererende dommer), P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 27. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Nyttiggørelsesoperationer ved recirkulering eller genvinding af metaller og metalforbindelser eller ved recirkulering eller genvinding af andre uorganiske stoffer, som omhandlet i henholdsvis punkt R 4 og R 5 i bilag II B til Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 og ved Kommissionens beslutning 96/350/EF af 24. maj 1996, kan også omfatte »genbrug« som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1, litra b), første led. Disse operationer indebærer ikke nødvendigvis, at det omhandlede affald bearbejdes, således at det kan bruges flere gange eller senere tages tilbage.
- 2) En operation til affaldsbehandling kan ikke samtidig klassificeres som bortskaffelse og nyttiggørelse i henhold til direktiv 75/442, som ændret ved direktiv 91/156 og ved beslutning 96/350. Foreligger der en operation, som ud fra beskrivelsen umiddelbart kan henføres til en bortskaffelsesoperation i bilag II A til nævnte direktiv eller til en nyttiggørelsesoperation i bilag II B til dette direktiv, skal det i det enkelte tilfælde undersøges, om hovedformålet med den omhandlede operation er, at affaldet kan opfylde en effektiv funktion ved at erstatte anvendelsen af andre materialer, som ellers skulle have været anvendt i dette øjemed, og i sådant et tilfælde at opretholde en klassificering som nyttiggørelse.
- 3) Den klassificering, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget af en given operation til affaldsbehandling, har ikke forrang for den klassificering, som de kompetente myndigheder i afsendelsesmedlemsstaten har foretaget, lige så lidt som sidstnævntes klassificering har forrang for den, som de kompetente myndigheder i bestemmelsesmedlemsstaten har foretaget.
- 4) Det følger af den ordning, som er indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, at såfremt den kompetente myndighed i afsendelsesmedlemsstaten finder, at formålet med en affaldsoverførsel med urette er angivet som nyttiggørelse i anmeldelsen, skal denne myndighed støtte sin indsigelse mod overførslen på denne fejl i angivelsen uden henvisning til nogen præcis bestemmelse i nævnte forordning, såsom bl.a. artikel 4, stk. 3, litra b), nr. i), hvori de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald til bortskaffelse, fastsættes.

- 5) I medfør af artikel 8, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 75/439/EØF af 16. juni 1975 om bortskaffelse af olieaffald, som ændret ved Rådets direktiv 87/101/EØF af 22. december 1986, udgør overførslen af olieaffald, hvis indhold af PBC overstiger 50 ppm, med henblik på anvendelse som brændsel, en ulovlig overførsel af affald i henhold til artikel 26, stk. 1, litra e), i forordning nr. 259/93, som den kompetente myndighed er forpligtet til at modsætte sig, idet den udelukkende kan støtte sin indsigelse på denne ulovlighed, uden henvisning til en af særbestemmelserne i nævnte forordning, der fastsætter de indsigelsesgrunde, som medlemsstaterne kan påberåbe sig i forhold til overførsel af affald.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 25. februar 2003

i sag C-445/01, Roberto Simoncello, Piero Boerio mod Direzione Provinciale del Lavoro (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale di Biella) (¹)

(»Etableringsfrihed — arbejdskraftens frie bevægelighed — offentlig virksomhed — forpligtelse til at give meddelelse om ansættelser — afvisning«)

(2003/C 101/20)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-445/01, angående en anmodning, som Tribunale di Biella (Italien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Roberto Simoncello, Piero Boerio mod Direzione Provinciale del Lavoro, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 og 52 (efter ændring nu artikel 39 EF og 43 EF) samt EF-traktatens artikel 90 (nu artikel 86 EF), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans (refererende dommer), og dommerne A. La Pergola og S. von Bahr; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 25. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Den anmodning om præjudiciel afgørelse, der er indgivet af Tribunale di Biella ved kendelse af 18. oktober 2001, afvises fra realitetsbehandling.

(¹) EFT C 84 af 6.4.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 5. december 2002

i sag C-461/01 P, Polyxeni Tessa og Andreas Tessa mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»Appel — statsstøtte — afgørelse truffet i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit (nu artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, EF) — påstand om annullation — appellen delvist afvist og delvist forkastet«)

(2003/C 101/21)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-461/01 P, Polyxeni Tessa og Andreas Tessa, Larissa (Grækenland) (befuldmægtiget: A. Tessa), angående appel af kendelse afsagt den 11. september 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-270/99, Polyxeni Tessa og Andreas Tessa mod Rådet (Sml. II, s. 2401), hvori der er nedlagt påstand om, at kendelsen ophæves — de andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: J. Carbery og D. Zahariou), og Den Hellske Republik (befuldmægtigede: I. Chalkias og P. Mylonopoulos) — har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Timmermans (refererende dommer), og dommerne D.A.O. Edward og S. von Bahr; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 5. december 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Polyxeni Tessa og Andreas Tessa betaler deres egne samt Rådets omkostninger. Den Hellske Republik bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 17 af 19.1.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Anden Afdeling)

af 12. februar 2003

i sag C-23/02 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation): Office national de l'emploi mod Mohamed Alami ⁽¹⁾.

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — samarbejdsaftalen mellem EØF og Marokko — artikel 41 — princippet om forbud mod forskelsbehandling på det sociale sikringsområde — rækkevidde — ydelse ved arbejdsløshed«)

(2003/C 101/22)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-23/02 angående en anmodning, som Cour de cassation (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, mellem Office national de l'emploi og Mohamed Alami at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 41 i samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kongeriget Marokko, underskrevet i Rabat den 27. april 1976 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2211/78 af 26. september 1978 (EFT L 264, s. 1), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen (refererende dommer), og dommerne V. Skouris og N. Colneric; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 12. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Artikel 41, stk. 1, i samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kongeriget Marokko, underskrevet i Rabat den 27. april 1976 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2211/78 af 26. september 1978, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at værtsmedlemsstaten kan afvise at udbetale et anciennitetstillæg som supplement til arbejdsløshedsunderstøttelsens grundbeløb til en arbejdstager, der er marokkansk statsborger, og som er bosat på denne stats område, alene med den begrundelse, at der ikke findes nogen international overenskomst, hvorefter der er mulighed for at tage hensyn til beskæftigelsesperioder, som den pågældende har tilbagelagt i en anden medlemsstat, uanset at der ikke gælder en sådan betingelse for arbejdstagere, der er statsborgere i værtsmedlemsstaten.

⁽¹⁾ EFT C 97 af 20.4.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Første Afdeling)

af 27. februar 2003

i sag C-82/02, Agence maritime Lalemant NV mod Malzfabrik Tivoli GmbH, Malteurop GIE, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, og Malzfabrik Tivoli GmbH mod Belgisch Interventie- en Restitutiebureau (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Cassatie) ⁽¹⁾

(»Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — landbrug — eksportrestitutioner — betalingsbetingelser — udførsel fra Fællesskabets geografiske område — begreb«)

(2003/C 101/23)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-82/02, angående en anmodning, som Hof van Cassatie (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Agence maritime Lalemant NV mod Malzfabrik Tivoli GmbH, Malteurop GIE, Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, og Malzfabrik Tivoli GmbH mod Belgisch Interventie- en Restitutiebureau, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 317, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3826/85 af 23. december 1985 (EFT L 371, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 27. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Artikel 9, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2730/79 af 29. november 1979 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3826/85 af 23. december 1985, skal fortolkes således, at udtrykket »Fællesskabets geografiske område« henviser til et fysisk begreb, og at betingelsen om, at et produkt, for hvilket der er anmodet om eksportrestitutioner, skal have forladt Fællesskabets geografiske område, ikke er opfyldt ved anbringelse af produktet under toldkontrol eller ved anbringelse på toldoplæg.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE**(Første Afdeling)****af 30. januar 2003****i sag C-176/02 P, Laboratoire Monique Rémy SAS mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾.****(Appel — annulationssøgsmål — afvisning fordi sagen er anlagt for sent — åbenbart, at appellen skal afvises)**

(2003/C 101/24)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-176/02 P, Laboratoire Monique Rémy SAS, Grasse (Frankrig) (advokat: J.-F. Pupel), angående appel af kendelse afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) den 21. marts 2002 i sag T-218/01, Laboratoire Monique Rémy mod Kommissionen (Sml. II, s. 2139), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: A. Bordes), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet (refererende dommer), og dommerne P. Jann og A. Rosas; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 30. januar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Laboratoire Monique Rémy SAS betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 169 af 13.7.2002.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. december 2002 af Verwaltungsgericht Koblenz i forvaltningsretssagen Deponiezweckverband Eiterköpfe mod delstaten Rheinland-Pfalz

(Sag C-6/03)

(2003/C 101/25)

Ved kendelse afsagt den 4. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 8. januar 2003, har Verwal-

tungsgericht Koblenz i forvaltningsretssagen Deponiezweckverband Eiterköpfe mod delstaten Rheinland-Pfalz forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 5, stk. 1, i affaldsdirektivet — 1999/31/EF ⁽¹⁾ — om en fællesskabsretlig strategi til reduktion af deponeringen af bionedbrydeligt affald fortolkes således, at denne bestemmelse inden for rammerne af artikel 176 EF, som en undtagelse fra de foranstaltninger, der er anført i affaldsdirektivets artikel 5, stk. 2, nemlig reduktion af bionedbrydelig dagrenovation til en bestemt vægtprocent af den samlede mængde bionedbrydelig dagrenovation i et bestemt kalenderår, ved gennemførelsen af dette fællesskabsretlige krav i en national bestemmelse kan skærpes således, at dagrenovation og affald, der kan bortskaffes som dagrenovation, kun må deponeres, såfremt det pågældende modtagelseskriterium, nemlig »den organiske del af tørre restprodukter fra den oprindelige substans« (defineret ved glødetabet eller TOC) overholdes?

2. a) Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, skal de fællesskabsretlige retningslinjer i artikel 5, stk. 2, i affaldsdirektivet da fortolkes således, at en medlemsstats lovgivning opfylder de deri anførte krav, nemlig

— 75 % (beregnet i vægt) fra 16. juli 2006

— 50 % (beregnet i vægt) fra 16. juli 2009 og

— 35 % (beregnet i vægt) fra 16. juli 2016,

når henses til det fællesskabsretlige proportionalitetsprincip, såfremt det i den nationale lovgivning bestemmes, at for dagrenovation og affald, der kan bortskaffes som dagrenovation, skal fra den 1. juni 2005 den organiske del af tørre restprodukter fra den originale substans, defineret som glødetab $\leq 5\%$ af materialets masse, der defineres som TOC, andrage ≤ 3 af materialets masse; at der kun må deponeres mekanisk-biologisk behandlet affald efter den 1. marts 2001, på ældre deponeringsanlæg dog indtil den 15. juli 2009, og i konkrete tilfælde også længere, såfremt den organiske del af tørre restprodukter fra den originale substans, angivet som TOC andrager $\leq 18\%$ af materialets masse, og bionedbrydeligheden af tørre restprodukter fra den originale substans, angivet som iltomsætningsaktivitet (AT₄) andrager ≤ 5 mg/g eller som gasomdannelsesrate i gæringstest (GB₂₁) ≤ 20 l/kg?

- b) Indrømmer det fællesskabsretlige proportionalitetsprincip ved en vurdering af virkningerne af en overlejring af ubehandlet affald med termisk eller mekanisk-biologisk behandlet affald en vid eller en snæver skønsmargin? Kan det af proportionalitetsprincippet udledes, at farer hidrørende fra affald, der alene har gennemgået en mekanisk behandling, kan udlignes ved hjælp af andre sikkerhedsforanstaltninger?

(¹) EFT L 182, s. 1 (Rådets direktiv af 26.4.1999).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 18. december 2002 af High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen Société de produits Nestlé SA mod Unilever plc

(Sag C-7/03)

(2003/C 101/26)

Ved kendelse afsagt den 18. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. januar 2003, har High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, i sagen Société de produits Nestlé SA mod Unilever plc forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Ved bedømmelsen af tegn, der består af varens udformning, hvad forstås da ved »varens egen karakter« i artikel 3, stk. 1, litra e), i varemærkedirektiv 89/104 (¹), herunder navnlig hvorvidt denne karakter skyldes:
 - a) den varefortegnelse, som varemærket er registreret for (eller ansøgt for)
 - b) den type varer, som varemærket bruges for, set som handelsartikler
 - c) alene den iboende karakter af ikke-menneskeskabte artikler, eller
 - d) varernes udformning, der adskiller produktets udseende fra lignende konkurrerende produkter
 - e) noget andet, og i givet fald hvad?
2. Når det blot påvises, at en udformning af et produkt, der har været på markedet, genkendes af en væsentlig del af den relevante omsætningskreds som en betegnelse for en bestemt erhvervsdrivendes varer, er dette da tilstrækkeligt

til at bevise, at udformningen har fået fornødent særpræg i henhold til direktivets artikel 3, stk. 3?

3. Såfremt dette er utilstrækkeligt, skal det da også bevises, at den relevante omsætningskreds anvender og støtter sig til udformningen som en garanti for den forretningsmæssige oprindelse?
4. Såfremt den overvejende del af omsætningskredsen genkender et vareudstyrmærke som en bestemt erhvervsdrivendes produkt, mens et betragteligt mindretal også anser andre udformninger, der bruges af andre erhvervsdrivende, for den ansøgte udformning, har vareudstyrmærket da fået »fornødent særpræg« i henhold til direktivets artikel 3, stk. 3?

(¹) Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21.12.1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. januar 2003 af Oberlandesgericht Naumburg i udbudsklageproceduren 1. Stadt Halle, 2. RPL Recyclingpark Lochau GmbH og 3. Arbeitsgemeinschaft Thermische Restabfall- und Energieverwertungsanlage TREA Leuna

(Sag C-26/03)

(2003/C 101/27)

Ved kendelse afsagt den 8. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Oberlandesgericht Naumburg i udbudsklageproceduren 1. Stadt Halle, 2. RPL Recyclingpark Lochau GmbH og 3. Arbeitsgemeinschaft Thermische Restabfall- und Energieverwertungsanlage TREA Leuna forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- I. 1. Kræves det efter artikel 1, stk. 1, i Rådets direktiv 89/665/EØF (¹) om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved artikel 41 i Rådets direktiv 92/50/EØF (²) om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler — herefter »kontroldirektivet«, at medlemsstaterne sikrer, at der effektivt og hurtigst muligt kan indgives klage over en ordregivende myndigheds beslutning om ikke at udbyde en offentlig kontrakt i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiverne om udbud af offentlige kontrakter?

2. Kræves det ligeledes efter kontroldirektivets artikel 1, stk. 1, at medlemsstaterne sikrer, at der effektivt og hurtigst muligt kan indgives klage over de ordregivende myndigheds beslutninger forud for en formel udbudsprocedure, navnlig over beslutningen med hensyn til de præliminære spørgsmål om, hvorvidt en bestemt procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt overhovedet falder ind under det personelle, henholdsvis det materielle anvendelsesområde for direktiverne om udbud af offentlige kontrakter, eller om der undtagelsesvis foreligger et tilfælde, hvor udbudsreglerne ikke finder anvendelse?
3. Såfremt spørgsmål I. 1. besvares bekræftende og spørgsmål I. 2. besvares benægtende, spørges: Opfylder en medlemsstat sin forpligtelse til at sikre, at der effektivt og hurtigst muligt kan indgives klage over en ordregivende myndigheds beslutning om ikke at udbyde en offentlig kontrakt i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiverne om udbud af offentlige kontrakter, såfremt adgangen til at indgive en klage forudsætter, at proceduren for indgåelse af den offentlige kontrakt er nået til et bestemt formelt stadium, f.eks. at der er indledt mundtlige eller skriftlige kontraktsforhandlinger med en tredjepart?
- II. 1. De Europæiske Fællesskabers Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 92/50/EØF om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, som ændret ved tiltrædelsesakten af 1994 ⁽³⁾ samt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/52/EF ⁽⁴⁾ — herefter »tjenesteydelsesdirektivet«: Såfremt det forudsættes, at en ordregivende myndighed, som f.eks. en regional eller lokal myndighed, påtænker at indgå en skriftlig gensidigt bebyrdende tjenesteydelsesaftale, som er omfattet af tjenesteydelsesdirektivet, med et organ, som formelt er adskilt fra myndigheden selv — herefter »kontraktparten« — og under den yderligere forudsætning, at denne kontrakt undtagelsesvis ikke er en offentlig tjenesteydelsesaftale som omhandlet i tjenesteydelsesdirektivets artikel 1, litra a), såfremt kontraktparten må henregnes til den offentlige forvaltning eller til den ordregivende myndigheds forretningsområde — herefter »udbudsfri selvudførte ydelser« — ønsker retten oplyst, om det altid er udelukket at henføre en sådan kontrakt til begrebet udbudsfri selvudførte ydelser, allerede fordi en privat virksomhed ejer en andel i kontraktparten?
2. Såfremt spørgsmål II. 1. besvares benægtende, spørges: Under hvilke betingelser skal en kontraktpart, der til dels ejes af en privat virksomhed — herefter: halvvoffentligt selskab — henregnes til den offentlige forvaltning eller til den ordregivende myndigheds forretningsområde? I den forbindelse spørges navnlig:
- 2.1. Er det tilstrækkeligt til, at et halvvoffentligt selskab, henset til kontrollens udformning og intensitet, må henregnes til den ordregivende myndigheds forretningsområde, at den ordregivende myndighed øver »bestemmende« indflydelse på dette, f.eks. som omhandlet i artikel 1, nr. 2, og artikel 13, stk. 1, i Rådets direktiv 93/38/EØF ⁽⁵⁾ om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, som ændret ved Tiltrædelseakten af 1994 ⁽⁶⁾ samt ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/4/EF ⁽⁷⁾ — herefter »forsyningsvirksomhedsdirektivet«?
- 2.2. Udelukker enhver form for retlig mulig indflydelse for den private selskabsdeltager i det halvvoffentlige selskab på kontraktpartens strategiske mål og/eller på virksomhedsledelsens enkeltbeslutninger, at denne kan henregnes til den ordregivende myndigheds forretningsområde?
- 2.3. Er det tilstrækkeligt til, at et halvvoffentligt selskab, henset til kontrollens udformning og intensitet, må henregnes til den ordregivende myndigheds forretningsområde, at denne myndighed for så vidt angår den konkrete procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt har en omfattende instruktionsbeføjelse alene med hensyn til beslutninger vedrørende kontraktens indgåelse og leveringen af ydelserne?
- 2.4. Er det tilstrækkeligt til, at et halvvoffentligt selskab, henset til, at aktiviteten i det væsentlige udføres for den ordregivende myndighed, kan anses for omfattet af den ordregivende myndigheds forretningsområde, at mindst 80 % af den gennemsnitlige omsætning af tjenesteydelser, som den pågældende virksomhed har haft i Fællesskabet i løbet af de seneste tre år, hidrører fra levering af sådanne tjenesteydelser til den ordregivende myndighed eller til virksomheder, som er forbundet med eller henhører under denne eller — såfremt den blandede økonomiske virksomhed endnu ikke har bestået i tre år — ud fra en prognose må forventes at opfylde denne 80 %'s regel?
-
- ⁽¹⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33.
⁽²⁾ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.
⁽³⁾ EFT C 241 af 29.8.1994, s. 233.
⁽⁴⁾ EFT L 328 af 13.10.1997, s. 1.
⁽⁵⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84.
⁽⁶⁾ EFT C 241 af 29.8.1994, s. 228.
⁽⁷⁾ EFT L 101 af 16.2.1998, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Bundesgerichtshof i en sag anlagt af Pharmacia & Upjohn SpA

(Sag C-31/03)

(2003/C 101/28)

Ved kendelse afsagt den 17. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 27. januar 2003, har Bundesgerichtshof i en sag anlagt af Pharmacia & Upjohn SpA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er den omstændighed, at der før den i beskyttelsescertifikatforordningens artikel 19, stk. 1, fastsatte skæringsdato er udstedt en tilladelse til at markedsføre det pågældende produkt som veterinærlægemiddel i en EF-medlemsstat, til hinder for udstedelse af et supplerende beskyttelsescertifikat i en anden EF-medlemsstat på grundlag af et i denne medlemsstat godkendt humanmedicinsk lægemiddel, eller kommer det kun an på, hvornår produktet er blevet godkendt som humanmedicinsk lægemiddel i Fællesskabet?

forordning (EØF) nr. 2241/87 ⁽³⁾ og artikel 2, artikel 21, stk. 1 og 2, samt artikel 31 i forordning (EØF) nr. 2847/93 ⁽⁴⁾, idet det ikke inden for den fastsatte frist:

- har fastsat de nærmere betingelser for udnyttelse af de fiskekvoter, som det blev tildelt i fangstårene 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997
- har sikret overholdelse af Fællesskabets bestemmelser om bevaring af bestandene gennem en tilstrækkelig kontrol af fiskeriaktiviteterne ved passende inspektion af fiskerflåden, af landinger og registrering af fangster i fangstårene 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997
- midlertidigt fastsatte et fangstforbud for fiskerfartøjer, der fører spansk flag, eller som er registreret i Spanien, da det viste sig, at de kvoter, det var tildelt for fangstårene 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997, ville blive nået, og idet det ikke fastsatte et endeligt forbud, før kvoterne var overskredet
- har indledt retlige eller administrative skridt mod kaptajner eller andre, der måtte være ansvarlige for overfiskeriet i fangstårene 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sag anlagt den 4. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-42/03)

(2003/C 101/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. februar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Thomas van Rijn og Sara Pardo Quintillán, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til stk. 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 170/83 ⁽¹⁾, artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92 ⁽²⁾, artikel 1 og artikel 11, stk. 1 og 2, i

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 170/83 og artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3760/92: i henhold til disse bestemmelser pålægges medlemsstaterne en generel forpligtelse til i overensstemmelse med de gældende fællesskabsbestemmelser at fastsætte de nærmere bestemmelser for udnyttelse af de kvoter, som de er blevet tildelt. De oplysninger om overfiskeri, der er indeholdt i de begrundede udtalelser, der er fremsat over for Kongeriget Spanien, afspejler overordnet set, at der er tale om gentagelsestilfælde, og at overskridelserne er betragtelige ⁽⁵⁾. De viser, at Kongeriget Spanien ikke har været i stand til i overensstemmelse med de gældende fællesskabsbestemmelser at træffe passende og effektive foranstaltninger ved udnyttelsen af de fiskekvoter, som det blev tildelt for fangstårene 1990-1997.
- Tilsidesættelse af artikel 1, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2241/87 og artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2847/93: en korrekt forvaltning af fiskekvoterne kræver også en dertil svarende opsyn og en kontrol, hvilket sikrer den

faktiske overholdelse af de grænser, der er fastsat for fiskeriet. Det fremgår klart af de tidligere nævnte oplysninger om overfiskeri, at de spanske myndigheder ikke har iværksat de nødvendige effektive kontrolforanstaltninger for at undgå overskridelser, navnlig for så vidt angår fiskeri uden kvote, ved konkret at gennemføre passende inspektioner af landinger og af registret over fangster og landinger.

- Tilsidesættelse af artikel 11, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2241/87 og artikel 21, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2847/93: utilstrækkelig omhyggelig opfølgning på de indkomne oplysninger om fangster og udviklingen heraf, idet fiskeriet af de fiskebestande, der er nævnt i de begrundede udtalelser, der vedrører fangstårene 1990-1997, blev forbudt forholdsvis sent, nemlig da overskridelsen af de pågældende kvoter allerede var sket.

Overholdelsen af kvoterne er i sig selv en forpligtelse, hvis manglende overholdelse ikke er betinget af, at der føres bevis for, at andre medlemsstater har lidt skade, eller for, at de forfulgte bevaringsformål bringes i fare derved, at den pågældende fiskebestand bringes i fare.

- Tilsidesættelse af artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2241/87 og artikel 31 i forordning (EØF) nr. 2847/93: de spanske myndigheder har ikke tilvejebragt brugbare og overbevisende oplysninger om de retlige skridt, der er indledt mod de ansvarlige for overskridelsen af fiskekvoterne, eller om de fangster, der er sket uden kvote, af torsk og almindelig makrel i 1991, af torsk i 1992 og 1994, af sort helleflynder og blåkæft i 1995, og af »andre arter« i 1996.

- (1) Rådets forordning af 25.1.1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1).
- (2) Rådets forordning af 20.12.1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389, s. 1).
- (3) Rådets forordning af 23.7.1987 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol af fiskeri (EFT L 207, s. 1).
- (4) Rådets forordning af 12.12.1993 om indførelse af en kontrolordning under den fælles fiskeripolitik (EFT L 261, s. 1).
- (5) På grundlag af de af Spanien fremlagte oplysninger: 1990: overfiskeri på i alt 1 186,6 tons, 1991: overfiskeri på i alt 1 728 tons, 1992: overfiskeri på i alt 2 196 tons, 1993: overfiskeri på i alt 179 tons, 1994: overfiskeri på i alt 378 tons, 1995: overfiskeri på i alt 3 209 tons og 528 tons uden kvote, 1996: overfiskeri på i alt 39 tons og 23 tons uden kvote, 1997: overfiskeri på i alt 72 tons.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 22. januar 2003 af Epitropi Antagonismou (Konkurrencenævnet) i sagen Sammenslutningen af Apotekere i Ætolien & Akarnania (SIFAIT) m.fl. mod GLAXOSMITHKLINE AEBE (tidligere GLAXOWELL-COME AEBE)

(Sag C-53/03)

(2003/C 101/30)

Ved afgørelse truffet den 22. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. februar 2003, har Epitropi Antagonismou i sagen Sammenslutningen af Apotekere i Ætolien & Akarnania (SIFAIT) m.fl. mod GLAXOSMITHKLINE AEBE (tidligere GLAXOWELL-COME AEBE) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Når en virksomhed med dominerende stilling ikke fuldt ud efterkommer bestillinger fra medicinalvaregrossister, fordi virksomheden vil begrænse disses eksportaktivitet og hermed det tab, som parallelhandelen påfører den, udgør dette i sig selv et misbrug efter betydningen i artikel 82 EF? Påvirkes besvarelsen af ovenstående spørgsmål af den omstændighed, at parallelhandelen er særdeles indbringende for medicinalvaregrossisterne på grund af de prisforskelle, som er en følge af den statslige intervention i EU's medlemsstater, hvorved lægemiddelmarkedet ikke er undergivet rene konkurrencebetingelser, men udgør et marked, der er præget af statslig intervention? Er det endelig en national konkurrencemyndigheds pligt at anvende fællesskabsretlige konkurrenceregler på samme måde på de markeder, hvor der er fri konkurrence, og på dem, hvor konkurrencen fordrejes af statslig intervention?
2. Såfremt Domstolen finder, at begrænsningen af parallelhandelen af de ovenfor anførte grunde ikke altid udgør en praksis, der er udtryk for misbrug, når den foretages af en virksomhed med dominerende stilling, hvorledes skal en eventuel misbrugsadfærd da bedømmes? Nærmere betegnet:
 - 2.1. Er »den procentdel, der overstiger det normale indenlandske forbrug« og/eller »det tab, en virksomhed med dominerende stilling lider set i forhold til dens samlede omsætning og dens samlede fortjeneste« egnede kriterier? I bekræftende fald, hvorledes fastsættes da størrelsen af overstigelsesprocenten og størrelsen af tabet — sidstnævnte forstået som en procentdel af omsætningen og den samlede fortjeneste — ved hvis overskridelse den pågældende adfærd må anses for et misbrug?

2.2. Er en afvejning af interesser en egnet fremgangsmåde, og i bekræftende fald, hvilke interesser skal da inddrages ved sammenligningen? Nærmere betegnet:

- a) påvirkes besvarelsen af, at den endelige forbruger/patienten kun har en begrænset økonomisk fordel af parallelhandelen,
- b) skal der tages hensyn, og i hvilket omfang, til social- og sygesikringsorganisationernes interesse i billigere lægemidler?

2.3. Hvilke andre kriterier og hvilke andre fremgangsmåder anses for egnede i denne sag?

Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-61/03)

(2003/C 101/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og X. Lewis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Euratom-traktatens artikel 37, idet det ikke har forsynet Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild i enhver form, som stammer fra demonteringen af JASON-reaktoren.
- Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har anført, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Euratom-traktatens artikel 37, idet det ikke har forsynet Kommissionen med alle almindelige oplysninger vedrørende planer om bortskaffelse af radioaktivt spild i enhver form, som stammer fra demonteringen af JASON-reaktoren, og derved gjort det umuligt for Kommissionen at afgøre, om iværksættelsen af en sådan plan kan antages at medføre en radioaktiv kontaminering af en anden medlemsstats vande, jord eller lufttrum.

Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-62/03)

(2003/C 101/32)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten om oprettelsen af Det Europæiske Fællesskab og Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 ⁽²⁾, idet det ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme direktivets artikel 1, litra a), e) og f), artikel 2, stk. 1, litra b), artikel 3, 4, 5, 7, 8, 12, 13 og 14.
- 2) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I medfør af direktiv 91/156/EØF skulle medlemsstaterne sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 1. april 1993, og straks underrette Kommissionen herom. Direktivets artikel 2, stk. 2, bestemmer, at medlemsstaterne skal meddele Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af direktivet.

På baggrund af en vurdering af den nationale lovgivning, der i henhold til underretningen skulle gennemføre direktivet, fandt Kommissionen en række uoverensstemmelser og huller i Det Forenede Kongeriges gennemførelse og konkluderer, at direktivets artikel 1, litra a), e), og f), artikel 2, stk. 1, litra b), artikel 3, 4, 5, 7, 8, 12, 13 og 14 ikke er korrekt gennemført i Det Forenede Kongeriges lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

**Sag anlagt den 14. februar 2003 af Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken
Tyskland**

(Sag C-64/03)

(2003/C 101/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Rechtsberater Jürgen Grunwald, som befuldmægtiget, og Hans Støvlbæk, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg, Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/30/EF ⁽¹⁾ af 22. juni 1998 om fælles regler for det indre marked for naturgas, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Selv om fristen for gennemførelse udløb den 10. august 2000, har Forbundsrepublikken Tyskland stadig ikke eller ikke fuldstændigt gennemført en række bestemmelser.

— Den har således ikke gennemført:

- Artikel 5 sammenholdt med artikel 7, stk. 3, og artikel 10, stk. 3: Der findes åbenbart ingen »tekniske forskrifter for, hvilke mindstekrav med hensyn til konstruktion og drift, der skal opfyldes for at kunne blive tilsluttet systemet af LNG-faciliteter, gaslagre, andre transmissions- eller distributionsnet og direkte linjer«, som kan meddeles Kommissionen og efterprøves i teknisk henseende. I hvert fald er Kommissionen hverken bekendt med eller har modtaget underretning om sådanne tekniske forskrifter.

— Artikel 14-16: Der findes ingen forskrifter for adgang til systemet. Henvisningen til konkurrenceretlige forbud ikke er fyldestgørende, da disse ikke indeholder regler om adgang.

— Artikel 12 og 13: Der findes ikke specifikke naturgasretlige bestemmelser om adskillelsen af regnskaberne i integrerede naturgasselskaber.

— Den har ufuldstændigt gennemført:

— Artikel 2: Begrebsdefinitioner i fællesskabsretsakter skal, for så vidt de — som her — er nødvendige for, at de nationale retsmyndigheder kan anvende fællesskabsbestemmelserne korrekt, gennemføres korrekt i national ret.

— Artikel 7, stk. 2, og artikel 10, stk. 2: De almindelige nationale konkurrenceregler gælder kun for virksomheder med en dominerende stilling og udgør derfor ikke en fuldstændig gennemførelse af forbudet mod forskelsbehandling.

— Artikel 15, stk. 1, sammenholdt med artikel 17, stk. 1: Til forskel fra el-sektoren skal afslag på ansøgninger om adgang til systemet ifølge tysk ret ikke begrundes.

— Artikel 18: Kriterierne for definitionen af privilegerede kunder er hverken offentliggjorte eller meddelt Kommissionen.

— Artikel 21, stk. 2: Den i artiklen omhandlede tvistbilæggelsesmyndighed er ikke udpeget.

⁽¹⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 1.

**Sag anlagt den 19. februar 2003 af Kongeriget Spanien
mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag C-73/03)

(2003/C 101/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Spanien ved Abogado del Estado Santiago Ortiz Vaamonde, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. december 2002 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som det deri anføres, at ydelsen af lån og sikkerhedsstillelse til indehavere af landbrugsbedrifter og forlængelse af skattefordelene i forbindelse med overdragelse af landbrugsejendomme og bedrifter, udgør statsstøtte, der er uforenelig med traktaten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

(vedrørende forlængelsen af visse skattemæssige foranstaltninger i forbindelse med overdragelse af fast ejendom)

- Det gøres gældende, at der ikke er tale om statsstøtte, idet der ikke indrømmes en selektiv fordel til gavn for bestemte virksomheder eller produktioner: Foranstaltningen indebærer en reduceret skattebyrde for sælgeren af fast ejendom og indvirker tilsvarende på erhververen (der er landbruger): Ikke på grund af størrelsen, men på grund af den forøgede mulighed for at finde landbrugsjord, der er til salg, som følge af den reducerede beskatning af merværdien hos sælgeren.
- Det gøres subsidært gældende, at støtten er forenelig med bestemmelserne i EF-rammebestemmelserne om statsstøtte i landbrugssektoren: Den landbruger, der erhverver den faste ejendom, og som har den primære driftsret, opfylder per definition de betingelser, der er fastsat i EF-rammebestemmelsernes punkt 4.1., for så vidt angår bedriftens økonomiske levedygtighed og landbrugers faglige kvalifikationer, og som skal være opfyldt for, at der kan ydes strukturstøtte, der medfinansieres af EU, inden for rammerne af den dagældende forordning om forbedring af landbrugsstrukturernes effektivitet.

(Vedrørende ydelsen af lån og sikkerhedsstillelse til indehavere af landbrugsejendomme)

- Det gøres gældende, at der ikke er tale om statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87 EF, idet samhandelen mellem medlemsstaterne ikke påvirkes: Den spanske foranstaltning, der består i at yde tilskud til lån, var nærmest af symbolsk karakter, og den blev truffet til fordel for en sektor, der følte sig alvorligt truet på sin økonomiske levedygtighed som følge af den ekstraordinære stigning i benzinpriserne. Det forekommer paradoksalt, at en afhjælpende foranstaltning, der vedrører et beskedent beløb og blev vedtaget som alternativ til en meget større skattenedsættelse, som Kommissionen offentligt havde frarådet, men som ikke desto mindre er blevet indført i andre medlemslande som Frankrig,

Tyskland eller Italien, gøres til genstand for en beslutning, hvorved foranstaltningen kvalificeres som statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet. Det kan på ingen måde hævdes, at de spanske erhvervsdrivende inden for landbrugssektoren nød godt af en økonomisk fordel, som de erhvervsdrivende i andre medlemsstater ikke havde adgang til.

- Det gøres subsidært gældende, at såfremt det lægges til grund, at der er tale om statsstøtte, er denne støtte forenelig med fællesmarkedet i medfør af artikel 87, stk. 2, EF: Hverken formålet med eller resultatet af den angivelige støtte var at dække landbrugers tab, men derimod at gøre det lettere for landbrugerne at opnå lån fra de finansielle institutioner med henblik på at kompensere for den manglende likviditet, der opstod i forbindelse med den kraftige forøgelse af omkostningerne som følge af de eksorbitante stigninger i brændstofpriserne. Hvis Spanien havde fulgt Kommissionens anvisninger om ikke at nedsætte (punktafgiften på mineralolier) eller momsen, og ikke samtidigt havde truffet alternative foranstaltninger, ville de spanske landbrugere rent faktisk tabe konkurrenceevne i forbindelse med deres samhandel i forhold til stater, der anvender tilladte skattelettelser, uanset at de ikke anbefales.
- Det gøres mere subsidært gældende, at foranstaltningerne er forenelige med fællesmarkedet i medfør af artikel 87, stk. 3, litra c), EF.

⁽¹⁾ om de foranstaltninger, Spanien har gennemført til fordel for landbrugssektoren, efter at priserne for brændstof er steget.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. februar 2003 af Østre Landsret i sagen SmithKline Beecham plc mod Lægemedelstyrelsen, biintervenienter Synthon BV og Genthon BV

(Sag C-74/03)

(2003/C 101/35)

Ved kendelse afsagt den 14. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. februar 2003, har Østre Landsret i sagen SmithKline Beecham plc mod Lægemedelstyrelsen, biintervenienter Synthon BV og Genthon BV forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Spørgsmål 1

Er det i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, nr. 8, litra a), iii), i 1. lægemiddeldirektiv (65/65/EØF⁽¹⁾ med senere ændringer), at et produkt godkendes efter den forkortede ansøgningsprocedure, når en saltform af det aktive stof i produktet er skiftet ud i forhold til den saltform, der anvendes i referenceproduktet?

Spørgsmål 2

Kan den forkortede ansøgningsprocedure anvendes, hvis en ansøger på eget initiativ eller på opfordring fra de nationale sundhedsmyndigheder fremlægger yderligere dokumentation i form af visse farmakologiske, toksikologiske eller kliniske forsøg med henblik på at påvise, at produktet »i det væsentlige svarer« til referenceproduktet?

⁽¹⁾ Rådets direktiv af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivning om medicinske specialiteter, EFT Specialudgave 1965-1966, L 22, s. 17.

Sag anlagt den 19. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland**(Sag C-75/03)**

(2003/C 101/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 19. februar 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicola Yerrell, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet Irland ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 98/50/EF af 29. juni 1998 om ændring af direktiv 77/187/EØF om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter⁽¹⁾, eller ikke har sikret, at arbejdsgivernes og arbejdstagernes repræsentanter ved aftale har iværksat de nødvendige bestemmelser, og/eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter for medlemsstaterne af bestemmelserne i artikel 249 EF indebærer, at de for at opnå det i et direktiv fastsatte mål har pligt til at overholde fristen for at gennemføre direktivet i national ret. Fristen udløb den 17. juli 2001, uden at Irland havde vedtaget de nødvendige bestemmelser for at gennemføre det direktiv, der nævnes i Kommissionens påstande.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 17.7.1998, s. 88.

Sag anlagt den 20. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland**(Sag C-77/03)**

(2003/C 101/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. februar 2003 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Claudia Schmidt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, C 254, Kirchberg, Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre⁽¹⁾, da den ikke har udstedt de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller givet Kommissionen meddelelse herom.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for direktivets gennemførelse udløb den 28. oktober 2001.

⁽¹⁾ EFT L 289 af 28.10.1998, s. 28.

Appel iværksat den 20. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (indgivet pr. fax den 19.2.2003)

(Sag C-78/03 P)

(2003/C 101/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. februar 2003 (indgivet pr. fax den 19.2.2003) iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved James Flett, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og juridisk konsulent Viktor Kreuschitz, og med valgt adresse i Luxembourg hos Luis Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg, til prøvelse af dom afsagt den 5. december 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt af Retten i Første Instans den 5. december 2002 i sag T-114/00, Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ophæves.
- Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen og afviser den, da sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den anfægtede retsakt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand.
- Sagen hjemvises hvad angår formaliteten til fornyet behandling ved Retten i Første Instans.
- Sagsøgeren betaler omkostningerne i sag T-114/00 og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten i Første Instans har begået en retlig fejl,

- ved at fastslå, at dens antagelse om, at sagsøgeren er individuelt berørt af den anfægtede retsakt, ikke er i modstrid med den omstændighed, at den anfægtede retsakt er en almen gyldig foranstaltning, og at den anfægtede retsakt berører sagsøgeren (eller et af dennes medlemmer) på grund af visse personlige egenskaber eller

særlige omstændigheder, som adskiller dem fra alle andre. Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 230, 232 og 234 EF, som disse bestemmelser fortolkes af EF-Domstolen

- ved at foretage sine konstateringer på grundlag af den antagelse, at konkurrenceforholdet (hvor konkurrencen er det afgørende kriterium) med hensyn til kriteriet i artikel 230 EF, om den pågældende er individuelt berørt ved anvendelsen af denne bestemmelse på afgørelser vedrørende statsstøtte i henhold til artikel 88, stk. 2, EF, og artikel 88, stk. 3, EF, er forskelligt, således at der gælder forskellige kriterier for, om sagen kan fremmes til realitetsbehandling. Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 230, 232 og 234 EF, som disse bestemmelser fortolkes af EF-Domstolen
- ved at anvende et kriterium om konkurrenceforholdet (hvorefter sagsøgerens konkurrenceretlige stilling skal være berørt), som er forskellig fra og mindre rigoristisk end det af EF-Domstolen opstillede kriterium (hvorefter sagsøgerens konkurrenceretlige stilling skal være mærkbart berørt). Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 230, 232 og 234 EF, som disse bestemmelser fortolkes af EF-Domstolen
- ved af egen drift uden at høre Kommissionen, intervenienten eller sagsøgeren, at tilføje et anbringende i artikel 230 EF's forstand i dommen, som ikke er indeholdt i stævningen, nemlig anbringendet om, at Kommissionen — uberettiget — havde truffet afgørelse uden at indlede proceduren i henhold til artikel 88, stk. 2, EF. Hermed har Retten i Første Instans i strid med artikel 230 EF, statuttens, procesreglementet og en almindelig retsgrund sætning i fællesskabsretten tilsidesat Kommissionens kontradiktionsret
- ved at fastslå, at sagsøgeren er berørt i sin stilling som forhandlingspartner og dermed individuelt berørt af den anfægtede retsakt. Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 230, 232 og 234 EF, som disse bestemmelser fortolkes af EF-Domstolen, og i strid med statuttens, procesreglementet og en almen retsgrund sætning i fællesskabsretten tilsidesat Kommissionens kontradiktionsret
- ved ikke med tilstrækkelig klarhed at anføre de grunde, som den appellerede dom støttes på. Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 253 EF
- ved med hensyn til sagsøgerens stilling i proceduren om statsstøtte at fastslå, på den ene side, at sagsøgeren ikke blev hørt, og på den anden side, at sagsøgeren blev hørt i et sådant omfang, at denne derved opnåede en stilling som forhandlingspartner. Ifølge Kommissionen har Retten fuldstændig fejlbedømt sagen ved at anlægge en af disse betragtninger eller — efter Kommissionens opfattelse — ved at anlægge dem begge — hvorved den har begået en

åbenbar vurderingsfejl. Hermed har Retten i Første Instans tilsidesat artikel 230, 232 og 234 EF samt statuten og procesreglementet.

(¹) EUT C 44 af 22.2.2003.

Sag anlagt den 21. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-79/03)

(2003/C 101/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. februar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 1, og artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle(¹), idet det har tolereret, at der i Den Selvstyrende Region País Valenciano drives jagt ved hjælp af fuglelim, således som reguleret i den valencianske regerings lov 135/2000 af 12. september 2000 om fastsættelse af betingelserne og kravene for at opnå dispensation til at drive jagt på drosler ved hjælp af parany i regionen Valenciana.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

»Parany« er en indretning, der anvendes ved jagt på drosler(²), og som består af pinde påsmurt lim. Limpinde er i henhold til litra a) i bilag IV til direktiv 79/409/EØF en ikke-selektiv fangstmetode og er derfor forbudt i henhold til artikel 8 i direktiv 79/409/EØF, idet det ikke kan sikres, at fugle af de i bilag I til direktiv 79/409/EØF nævnte arter, andre beskyttede migrerende arter eller arter, der ikke må drives jagt på, ikke kommer ind i »parany« en og fanges af limpindene.

Det er Kommissionens opfattelse, at der findes alternative metoder til fangst af drosler, hvorved der undgås skade på opdyrkede arealer, som f.eks. jagt med gevær, støjende anordninger eller bånd med akustisk eller optisk virkning eller en kombination af disse metoder. Andre regioner i Spanien (Andalusien, Castilla La-Mancha m.fl.) har store oliven- og vindyrkningsarealer, uden at jagt ved hjælp af limpinde er tilladt, idet jagt med gevær om efteråret og om vinteren er en passende beskyttelsesforanstaltning.

Sluttelig kan undtagelsen i artikel 9, stk. 1, litra c), i direktiv 79/409/EØF ikke finde anvendelse, idet »parany« er en ikke-selektiv fangstmetode og antallet af fangede fugle er højt.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) I artikel 4, stk. 2, i lov 135/2000 hedder det konkret: »der må kun drives jagt på følgende arter: sangdrossel (*Turdus philomenus*), sjagger (*Turdus pilaris*), vindrossel (*Turdus iliacus*) og misteldrossel (*Turdus viscivorus*)«.

Sag anlagt den 24. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-81/03)

(2003/C 101/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. februar 2003 (fax: 21. februar 2003) anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia, juridisk konsulent, og Dr. Claudia Schmidt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Escobar Guerrero, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret C 254, Kirchberg-Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 og 49 EF, idet den i henhold til § 7a i Bundesgesetz über die Regelung der gehobenen medizinisch-technischen Dienste (MTD-loven) forbyder udøvelse af bestemte medicinsk-tekniske erhverv (medicinsk-tekniske laboratorietjenester, radiologisk-tekniske og ortoptiske tjenester) som liberalt erhverv.
- 2) Republikken Østrig betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Udøvelse af medicinsk-tekniske laboratorietjenester, radiologisk-tekniske og ortoptiske tjenester som selvstændig virksomhed er ikke tilladt i Østrig. Det er nødvendigt at være i et ansættelsesforhold for at udøve disse erhverv. En person fra disse erhvervsgrupper fra en anden medlemsstat, hvori udøvelsen af disse erhverv som liberalt erhverv er fuldstændig sædvanligt, har dermed ikke mulighed for at udøve sit erhverv som selvstændig virksomhed i Østrig. Det drejer sig ved den nationale foranstaltning således utvivlsomt også om en hindring af den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser.

Efter Kommissionens opfattelser er Republikken Østrigs argumentation til begrundelse for denne foranstaltning ikke overbevisende: Det er ikke tilstrækkeligt godtgjort, at erhvervsmæssige afhængighedsforhold inden for de omhandlede para(medicinske) områder alene er eller i det mindste er bedre egnet til at sikre et højere sundhedsbeskyttelsesniveau. Det i østrigs ret indeholdte forbud mod at udøve disse tre erhverv som selvstændig virksomhed udgør en ubegrundet restriktion og er således en tilsidesættelse af den i artikel 43 og 49 EF sikrede fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser.

Sag anlagt den 25. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik**(Sag C-82/03)**

(2003/C 101/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. februar 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10 EF, idet den har forsømt at samarbejde loyalt med Kommissionen i et tilfælde vedrørende arbejdstagernes helbred og sikkerhed.
- b) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I år 2000 modtog Kommissionen en anmeldelse fra en erhvervsdrivende vedrørende et tilfælde af (formodet) fejlagtig anvendelse i den italienske retsorden af Rådets direktiv 89/655/EØF ⁽¹⁾ af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, direktiv 89/391/EØF).

På trods af adskillige henvendelser fra Kommissionen har de italienske myndigheder ikke givet nogen oplysninger om det tilfælde, der er genstand for anmeldelsen. En sådan manglende afgivelse af oplysninger, som Kommissionen gentagne gange har anmodet om, udgør en tilsidesættelse af den forpligtelse, som medlemsstaterne er pålagt i henhold til artikel 10 EF om at samarbejde loyalt med fællesskabsinstitutionerne.

⁽¹⁾ EFT L 393 af 30.12.1989, s. 13.

Sag anlagt den 26. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien**(Sag C-84/03)**

(2003/C 101/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. februar 2003 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana og K. Wiedner og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien ikke har opfyldt sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten, idet det ikke korrekt har gennemført Rådets direktiv 93/36/EØF ⁽¹⁾ af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb og Rådets direktiv 93/37/EØF ⁽²⁾ af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, og navnlig derved,
 - at det har undtaget privatretlige foretagender, der opfylder betingelserne i de tre led i de nævnte direktivers artikel 1, litra b), andet afsnit, fra anvendelsen af Real Decreto Legislativo nr. 2/2000 af

16. juni — jf. konkret lovdekretets artikel 1, stk. 3 — hvorved bekendtgørelse af lov om offentlige myndigheders kontrakter blev sat i kraft

- at det i kraft af artikel 3, stk. 1, litra d), fuldstændig har undtaget de samarbejdsaftaler, der er indgået mellem de offentlige myndigheder og de øvrige offentlige enheder og derfor også de aftaler, der er offentlige kontrakter i henhold til disse direktiver, fra anvendelsen af ovennævnte lovbekendtgørelse,
- at det i den ovennævnte lovbekendtgørelses artikel 141, litra a), og artikel 182, litra a) og g), har tilladt, at man anvender forhandlingsproceduren i to tilfælde, der ikke er omfattet af de nævnte direktiver

2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fremgår af påstandene.

(¹) EFT L 199, s. 1.

(²) EFT L 199, s. 54.

Sag anlagt den 27. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-89/03)

(2003/C 101/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 27. februar 2003 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og B. Stromsky, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af 5. april 1993 om harmonisering af bestemmelserne om markedsføring af og kontrol med eksplosivstoffer til civil brug(¹), idet det ikke har sat de love og

administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen om sådanne bestemmelser.

- Storhertugdømmet Luxembourg tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Gennemførelsesfristen udløb den 30. juni 1994.

(¹) EFT L 121 af 15.5.1993, s. 20.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-93/03)

(2003/C 101/44)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Den Portugisiske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Karen Banks og Miguel França, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/71/EF af 13. oktober 1998 om retlig beskyttelse af mønstre(¹), da den ikke har udstedt de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivets artikel 19 eller i hvert fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
- Den Portugisiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelse af direktivet udløb den 28. oktober 2001.

(¹) EFT L 289 af 28.10.1998, s. 28.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-94/03)

(2003/C 101/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Götz zur Hausen, Lena Ström og Elisabetta Righini, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets afgørelse af 19. december 2002, om indgåelse på Fællesskabets vegne af Rotterdam-konventionen om proceduren for forudgående informeret samtykke for visse farlige kemikalier og pesticider i international handel⁽¹⁾, annulleres.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens påstand om, at afgørelsen skal annulleres, bygger på en tilsidesættelse af traktaten, der er et resultat af et fejlagtigt valg af hjemmel. Ved indgåelse af aftalen kan hjemmelsspørgsmålet ikke anses for at være en ren formsag. Derimod har valget mellem artikel 133 og 175 EF store konsekvenser for kompetencefordelingen mellem Fællesskabet og dets medlemsstater. Som Domstolen flere gange har udtalt, har Fællesskabets kompetence på handelsområdet en eksklusiv karakter. For at sikre en sammenhængende og effektiv beskyttelse af Fællesskabets interesser på området for international handel kan denne eksklusivitet ikke fraviges. Som det følger af artikel 174, stk. 4, andet afsnit, EF, er Fællesskabets kompetencer udadtil på miljøområdet derimod sidestillet med medlemsstaternes. Valg af hjemmel har også konsekvenser i forhold til fremgangsmåden for vedtagelse af en fællesskabsretsakt.

Ved at støtte sin afgørelse om indgåelse af konventionen om forudgående informeret samtykke på artikel 175, stk. 1, fremfor på artikel 133 EF har Rådet derfor tilsidesat Fællesskabets eksklusive kompetence til at godkende konventionen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 13. februar 2003 af Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Vincenzo Piliego mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S.

(Sag C-95/03)

(2003/C 101/46)

Ved afgørelse truffet den 13. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2003, har Tribunal du travail de Bruxelles, 15. Afdeling, i sagen Vincenzo Piliego mod Centre public d'aide sociale de Bruxelles, C.P.A.S. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal Rådets forordning nr. 1612/68/EØF⁽¹⁾ af 15. oktober 1968 fortolkes således, at den omfatter en medlemsstats statsborger, der opholder sig på en anden medlemsstats område for at søge beskæftigelse der, og som er indlogeret på et af offentlige myndigheder godkendt herberg, hvor han udfører et faktisk og reelt arbejde til gengæld for kost og logi inden for rammerne af en jobgenoptræningsordning, der er iværksat af det pågældende herberg, og som over for værtsmedlemsstatens sociale myndigheder ansøger om en social ydelse i henhold til en ordning uden bidragspligt, der sikrer et økonomisk eksistensminimum?
2. Subsidiært: Skal fællesskabsretten, og navnlig artikel 12 EF, 17 EF og 18 EF, fortolkes således, at en unionsborger, der opholder sig lovligt på en medlemsstats område, hvis statsborgerskab han ikke besidder — uagtet de restriktive bestemmelser i værtsmedlemsstatens nationale lovgivning — på samme betingelser som værtsmedlemsstatens statsborgere skal kunne modtage sociale ydelser i henhold til en ordning uden bidragspligt, der sikrer et økonomisk eksistensminimum? Hvorledes forholder det sig, hvis værtsmedlemsstaten beslutter at bringe denne fællesskabsborgers opholdstilladelse til ophør, fordi han ikke råder over tilstrækkelige midler til at undgå, at han falder værtsmedlemsstatens sociale system til byrde?

⁽¹⁾ Rådets forordning nr. 1612/68/EØF af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467).

⁽¹⁾ EUT L 63 af 6.3.2003, s. 27.

Sag anlagt den 4. marts 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland**(Sag C-99/03)**

(2003/C 101/47)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 4. marts 2003 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved James Flett, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og Kommissionens direktiv 2000/52/EF af 26. juli 2000 om ændring af direktiv 80/723/EØF om gennemskuelligheden af de økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke straks har underrettet Kommissionen herom.
- 2) Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF, hvorefter direktiver med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den frist for gennemførelsen, der er fastsat i direktivet. Da denne frist udløb den 31. juli 2001, havde Irland ikke truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af det direktiv, der er henvist til i Kommissionens påstande, eller i hvert fald ikke underrettet Kommissionen om sådanne foranstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 75.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. november 2002 af Tribunale di Milano — 1. Afdeling for Kriminalsager — i straffesagen mod Alfonso Galeazzo og Marco Benatti**(Sag C-101/03)**

(2003/C 101/48)

Ved kendelse afsagt den 26. november 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 2003, har Tribunale di

Milano — 1. Afdeling for Kriminalsager — i straffesagen mod Alfonso Galeazzo og Marco Benatti forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan det antages, at artikel 6 i direktiv 68/151/EØF⁽¹⁾ om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde, ikke blot omfatter tilfælde af manglende offentliggørelse af regnskabet og resultatopgørelsen, men også tilfælde, hvor offentliggørelsen af de omhandlede dokumenter har fundet sted, men hvor indholdet er urigtigt, idet der i en sådan situation er tale om en endnu grovere krænkelse af selskabsdeltagernes og af tredjemands interesser? Kan det herved tillige antages, at direktivet har til formål at fastlægge et minimum af fællesskabsbeskyttelse, hvorved det overlades til medlemsstaterne at gennemføre beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med fremlæggelsen af falske regnskaber eller falske selskabsoplysninger?
2. Der spørges, om kriterierne om effektivitet, proportionalitet og afskrækkende virkning, som de sanktioner, medlemsstaterne skal iværksætte i henhold til direktiv 68/151, skal opfylde for at kunne anses for at være »passende«, refererer til arten eller typen af sanktion abstrakt set, eller til dens anvendelighed i det konkrete tilfælde, henset til den særlige opbygning af den lovgivning, den henhører under.
3. Skal de principper, der er fastsat i Rådets direktiv 78/660/EØF⁽²⁾ af 25. juli 1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer, Rådets direktiv 83/349/EØF⁽³⁾ af 13. juni 1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber, og Rådets direktiv 90/605/EØF⁽⁴⁾ af 8. november 1990 om ændring af direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF om henholdsvis årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, for så vidt angår deres anvendelsesområde — hvilke kriterier de nationale bestemmelser skal opfylde, for så vidt angår principperne for opstilling af og indholdet af årsregnskaberne, navnlig når det drejer sig om kapitalselskaber forstås som en hindring for, at medlemsstaterne fastsætter bagatelgrænser, under hvilke urigtige meddelelser i årsregnskaberne og i årsberetningerne vedrørende »le società per azioni, in accomandita per azioni ed a responsabilità limitata« ikke er strafbare?

⁽¹⁾ EFT 1968 L, s. 41.

⁽²⁾ EFT 1978 L 222, s. 11.

⁽³⁾ EFT 1983 L 193, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT 1990 L 317, s. 60.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 14. januar 2003 af Tribunale di Brindisi — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Gianfranco Casale og Giuseppe Eugenio Caroli

(Sag C-102/03)

(2003/C 101/49)

Ved kendelse afsagt den 14. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. marts 2003, har Tribunale di Brindisi — Ufficio per le indagini preliminari — i straffesagen mod Gianfranco Casale og Giuseppe Eugenio Caroli forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Med henvisning til medlemsstaternes pligt til at træffe »passende sanktioner« for de retskrænkelser, der omhandles i første og fjerde direktiv (68/151⁽¹⁾ og 78/660⁽²⁾) spørges, om disse direktiver og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, sammenholdt med artikel 2, stk. 1, litra f), samt artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) og artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349⁽³⁾ og 90/605⁽⁴⁾), skal fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som med en ændring af de sanktionsregler, der allerede er i kraft vedrørende strafbare forhold på selskabsområdet i relation til overtrædelse af de pligter, som er indført med henblik på beskyttelsen af grundsætningen om offentlighed og pålidelig oplysning fra selskabernes side, fastsætter et sanktionssystem, der konkret ikke opfylder kriterierne for effektivitet, forholdsmæssighed og afskrækkelse fra de sanktioner, som er indført af hensyn til denne beskyttelse?
2. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning vedrørende visse selskabsdokumenter (herunder balancen og resultatopgørelse), når den urigtige meddelelse fra selskabet eller den undladte oplysning er afgørende for en ændring af det økonomiske årsresultat eller en ændring i selskabets nettostatus, der ikke ligger over en vis procentmæssigt fastsat grænse?
3. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne, når der er givet oplysninger, som, skønt de er tænkt at skulle medføre skade for selskabsdeltagere eller offentligheden for at opnå en uberettiget fortjeneste, er følgen af skønsmæssige bedømmelser, som taget isoleret varierer i en grad, der ikke er større end en forud fastsat grænse?
4. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse regler er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for overtrædelsen af pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne, når urigtigheden eller de bedrageriske undladelser samt de meddelelser og oplysninger, som ikke pålideligt gengiver selskabets aktiver og passiver samt dets økonomiske stilling og resultat, ikke »mærkbart« ændrer koncernens aktiver og passiver eller økonomiske stilling (skønt det er overladt til den nationale lovgiver at fastlægge begrebet »mærkbar ændring«)?
5. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af »selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, alene for selskabsdeltagere og kreditorer giver ret til påtale, således at man udelukker en almindelig og effektiv beskyttelse for tredjemand?
6. Skal de nævnte direktiver og navnlig bestemmelserne i artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten samt artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 i det såkaldte første direktiv (68/151/EF) samt artikel 2, stk. 2-3-4, i det såkaldte fjerde direktiv (78/660/EF, som suppleret ved direktiv 83/349 og 90/605) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder

for en lov i en medlemsstat, som vedrørende overtrædelse af disse pligter til offentlighed og pålidelig oplysning, der påhviler selskaberne med henblik på beskyttelsen af »selskabsdeltageres og tredjemands interesser«, indfører en noget anderledes påtalemekanisme og et noget anderledes sanktionssystem, hvorved det udelukkende er vedrørende krænkelse til skade for selskabsdeltagere og kreditorer, at der kan straffes efter privat påtale samt fastsættes strengere og effektive sanktioner?

- (¹) Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9.3.1968 om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til beskyttelse af såvel selskabsdeltageres som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde (EFT 1968 I, s. 41).
- (²) Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25.7.1978 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11).
- (³) Rådets syvende direktiv 83/349/EØF af 13.6.1983 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om konsoliderede regnskaber (EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1).
- (⁴) Rådets direktiv 90/605/EØF af 8.11.1990 om ændring af direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF om henholdsvis årsregnskaber og konsoliderede regnskaber, for så vidt angår deres anvendelsesområde (EFT L 317 af 16.11.1990, s. 60).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. december 2002 af Gerechtshof te Amsterdam i sagen St. Paul Dairy Industries NV mod det ifølge belgisk ret stiftede anpartsselskab Unibel Exser BVBA

(Sag C-104/03)

(2003/C 101/50)

Ved kendelse afsagt den 12. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 6. marts 2003, har Gerechtshof te Amsterdam i sagen St. Paul Dairy Industries NV mod det ifølge belgisk ret stiftede anpartsselskab Unibel Exser BVBA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- Falder det i artikel 186 ff. i Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering regulerede retsinstitut, der benævnes »forberedende vidneafhøring forud for et sagsanlæg« ind under Bruxelles-konventionens anvendelsesområde, også når henses til, at retsinstituttet, som fastsat i den nævnte lov, ikke kun skal gøre det muligt at afhøre vidner straks efter, at de faktiske omstændigheder har

fundet sted og dermed forhindre, at beviser går tabt, men også og især muliggøre, at interesserede under et eventuel senere civilprocessøgsmål — de, der overvejer at anlægge sag, de, der forventer et sagsanlæg samt tredjemand, der på anden måde har en interesse i sagen — får mulighed for at få afklaring over de faktiske omstændigheder (som de måske endnu ikke nøjagtig kender), således, at de vil være i stand til bedre at vurdere deres stilling, navnlig med hensyn til spørgsmålet om, hvem sag skal anlægges mod?

- Kan det i bekræftende fald antages at være et retsmiddel som omhandlet i Bruxelles-konventionens artikel 24?

Slettelse af sag C-435/01 (¹)

(2003/C 101/51)

Ved kendelse af 6. januar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-435/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien, skal slettes af registeret.

- (¹) EFT C 17 af 19.1.2002.

Slettelse af sag C-324/02 (¹)

(2003/C 101/52)

Ved kendelse af 10. februar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-324/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien, skal slettes af registeret.

- (¹) EFT C 274 af 9.11.2002.

Slettelse af sag C-331/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/53)

Ved kendelse af 31. januar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-331/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 274 af 9.11.2002.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Portugisiske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 305 af 7.12.2002.

Slettelse af sag C-344/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/55)

Ved kendelse af 6. februar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-344/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 261 af 26.10.2002.

Slettelse af sag C-339/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/54)

Ved kendelse af 13. februar 2003 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-339/02,

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 6. februar 2003

i sag T-7/01, Norman Pyres mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Midlertidigt ansat — forlængelse af kontrakt — varighed)

(2003/C 101/56)

(Processprog: engelsk)

I sag T-7/01, Norman Pyres, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Bruxelles, ved advokats G. Vandersanden og L. Levi, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om at forlænge sagsøgerens kontrakt som midlertidigt ansat for en periode begrænset til seks måneder, har Retten (enedommer: P. Mengozzi); justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 6. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. januar 2003

i sag T-99/01, Mystery drinks GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) ⁽¹⁾

[EF-varemærker — indsigelsessag — ældre nationalt varemærke Mixery — ansøgning om EF-figurvaremærket MYSTERY — relativ registreringshindring — forvekslingsrisiko — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94]

(2003/C 101/57)

(Processprog: tysk)

I sag T-99/01, Mystery drinks GmbH, Eppertshausen (Tyskland), ved advokaterne T. Jestaedt, V. von Bomhard og

A. Renck, mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (befuldmægtigede: A. von Mühlendahl, B. Weggenmann og C. Röhl Søberg), intervenient for Retten var Karlsberg Brauerei KG Weber, Homburg (Tyskland), ved avocat R. Lange, angående en påstand om annullation af en afgørelse truffet den 12. februar 2001 af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 251/2000-3) vedrørende registrering af tegnet MYSTERY som EF-varemærke, over for hvilket der er blevet gjort indsigelse gældende på grundlag af det nationale varemærke Mixery, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R.M. Moura Ramos, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 15. januar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 227 af 11.8.2001.

RETTENS DOM

af 13. februar 2003

i sag T-333/01, Karl L. Meyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»OLT — erstatningssøgsmål — forpligtelse til offentliggørelse og til kontrol — årsagsforbindelse«)

(2003/C 101/58)

(Processprog: fransk)

I sag T-333/01, Karl L. Meyer, Uturoa (Fransk Polynesien), ved avocat J.-D. des Arcis, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M.-J. Jonczy og B. Martenczuk), angående en påstand om erstatning for det tab, sagsøgeren hævder at have lidt som følge af de tjenstlige fejl, Kommissionen hævdes at have begået i forbindelse med anvendelsen af afgørelserne om de oversøiske landes og territoriers associering, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær:

assisterende justitssekretær B. Pastor, den 13. februar 2003
afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 68 af 16.3.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 11. februar 2003

i sag T-30/02, Wolfgang Leonhardt mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemænd — bedømmelse — forfremmelse — ændring af bestemmelserne — overgangsforanstaltninger)

(2003/C 101/59)

(Processprog: fransk)

I sag T-30/02, Wolfgang Leonhardt, tjenestemand i Europa-Parlamentet, La Hulpe (Belgien), ved avocat H. Tagaras, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Herten og D. Moore), angående en påstand om annullation af Parlamentets afgørelse af 11. juni 2001, hvorefter saldoen over sagsøgerens forfremmelsespoints pr. 1. januar 2000 er nulstillet, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 11. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Parlamentets afgørelse af 11. juni 2001, hvorefter saldoen over sagsøgerens forfremmelsespoints pr. 1. januar 2000 er nulstillet, annulleres.
- 2) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 27. september 2002

i sag T-211/02, Tideland Signal Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Offentlige kontrakter — afvisning af et bud — manglende udøvelse af beføjelsen til at anmode om yderligere oplysninger om buddene — annullationssøgsmål — hasteprocedure)

(2003/C 101/60)

(Processprog: engelsk)

I sag T-211/02, Tideland Signal Ltd, Redhill (Det Forenede Kongerige), ved solicitors M.C. Thomas og C. Kennedy-Loest, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M.J. Forman), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 17. juni 2002 om afvisning af sagsøgerens bud i proceduren for tildeling af den offentlige kontrakt EuropeAid/112336/C/S/WW — TACIS (nyt udbud), har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne N.J. Forwood og H. Legal; justitssekretær: fuldmægtig M.J. Plingers, den 27. september 2002 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning af 17. juni 2002 om afvisning af det bud på del nr. 1, som Tideland Signal Ltd afgav inden for rammerne af udbud EuropeAid/112336/C/S/WW — TACIS (nyt udbud), annulleres.
- 2) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(¹) EFT C 219 af 14.9.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 13. december 2002

i sag T-81/01, Marc Oscar Henri Verdoodt og Ingrid Edmondus Malvina Rademakers-Verdoodt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — sagen blevet uden genstand — uforholdende at træffe afgørelse — afgørelse om sagens omkostninger)

(2003/C 101/61)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-81/01, Marc Oscar Henri Verdoodt og Ingrid Edmondus Malvina Rademakers-Verdoodt, Schoten (Belgien), ved avocat

M. van Dam, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. van Vliet og W. Wils), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG (2001) D/286098 af 9. februar 2001, hvorved Kommissionen afviste anmodningen om, at fartøjet Arizona blev udelukket fra anvendelsesområdet for Rådets forordning (EF) nr. 718/1999 af 29. marts 1999 om en kapacitetspolitik for Fællesskabets indlandsflåder til fremme af vandvejstransporten (EFT L 90, s. 1), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: H. Jung, den 13. december 2002, afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.*
- 2) *Kommissionen bærer sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 186 af 30.6.2001.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 11. februar 2003

i sag T-83/02, Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank (¹)

(Ansatte i Den Europæiske Centralbank — tjenstlig undersøgelse — bebyrdende retsakt — administrativ procedure — afvisning)

(2003/C 101/62)

(Processprog: tysk)

I sag T-83/02, Jan Pflugradt, Frankfurt am Main (Tyskland), ved avocat N. Pflüger, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Centralbank (befuldmægtigede: V. Saintot, T. Gilliams og B. Wägenbaur), angående en påstand om annullation af skrivelsen af 28. februar 2002, hvorved Den Europæiske Centralbank meddelte sagsøgeren, at der var iværksat en tjenstlig undersøgelse mod ham, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, samt dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: H. Jung, den 11. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Hver part bærer sine omkostninger.*

(¹) EFT C 118 af 18.5.2002.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 31. januar 2003

i sag T-224/02 R, Miguel Forcat Icardo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Foreløbige forholdsregler — tjenestemænd — afvisning — uopsættelighed — ingen)

(2003/C 101/63)

(Processprog: fransk)

I sag T-224/02 R, Miguel Forcat Icardo, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved avocat M.A. Lucas, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og H. Tserepa-Lacombe), angående en påstand om i det væsentlige, at Kommissionen tilpligtes at efterkomme sit tilsagn om at udstationere sagsøgte ved FAO i Rom, og at sagsøgerens bedømmelsesrapport for 1999-2001, udfærdiget den 18. marts 2002, stilles i bero, har præsidenten for Retten den 31. januar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Anmodningen om foreløbige forholdsregler afvises.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. februar 2003

i sag T-253/02, Chafiq Ayadi mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — Rådets forordning — søgsmål anlagt mod Rådet og Kommissionen — delvis afvisning)

(2003/C 101/64)

(Processprog: engelsk)

I sag T-253/02, Chafiq Ayadi, Dublin, ved solicitor A. Lyon og barrister S. Cox, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M. Vitsentzatos og M. Bishop) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Wilderspin og C. Brown), angående en påstand om delvis

annullation af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 af 27. maj 2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 om forbud mod udførsel af visse varer og tjenesteydelser til Afghanistan, om styrkelse af flyveforbuddet og om udvidelse af indefrysningen af midler og andre økonomiske ressourcer over for Taliban i Afghanistan (EFT L 139, s. 9), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 3. februar 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises, for så vidt som den er anlagt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.*
- 2) *Sagsøgeren betaler omkostningerne vedrørende denne del af søgsmålet.*

(¹) EFT C 289 af 23.11.2002.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 19. december 2002

i sag T-320/02 R, Monika Esch-Leonhardt m.fl. mod Den Europæiske Centralbank

(Foreløbige forholdsregler — uopsættelighed — ingen)

(2003/C 101/65)

(Processprog: tysk)

I sag T-320/02 R, Monika Esch-Leonhardt, Frankfurt am Main (Tyskland), Tillmann Frommhold, Karben (Tyskland), Emmanuel Larue, Frankfurt am Main, ved Rechtsanwalt B. Karthaus og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Centralbank (befuldmægtigede: T. Gilliams, G. Gruber og B. Wägenbaur), angående en påstand om midlertidigt fjernelse af et dokument fra sagsøgernes personlige aktmapper, har Rettens præsident den 19. december 2002 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

Sag anlagt den 18. december 2002 af SUCCESS-MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-380/02)

(2003/C 101/66)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. december 2002 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af SUCCESS-MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H., Linz (Østrig), ved Rechtsanwalt G. Secklehner, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for appelkammeret var Chipita International S.A., Athen.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af appelkammerets afgørelse truffet den 2. oktober 2002 (¹).
- Harmoniseringskontoret tilpligtes genindsætte det sagsøgende selskab i dets tidligere rettigheder.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, navnlig de omkostninger, der var forbundet med sagen for appelkammeret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab ansøgte Harmoniseringskontoret om registrering af ordmærket »PAN & CO« for varer og tjenesteydelser i klasse 11, 30, 35, 37 og 42 (ansøgning nr. 634287). Chipita International S.A., der er indehaver af figurmærket »PAN SPEZIALITÄTEN« for varer i klasse 30 (EF-varemærke nr. 382374), rejste indsigelse mod registreringen af dette varemærke.

Indsigelsesafdelingen fastsatte en frist for sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger over for indsigelsen. Sagsøgeren fremsatte ingen bemærkninger inden for fristen. Ved afgørelse

af 22. september 1999 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen til følge og afslog ansøgningen for bestemte varer i klasse 30.

Det sagsøgende selskab gør gældende, at det først i forbindelse med en forespørgsel til Harmoniseringskontoret har erfaret, at der allerede i 1998 var blevet rejst indsigelse over for mærket, og at selskabet indtil dette tidspunkt ikke har modtaget nogen meddelelse om, at der var rejst indsigelse.

I juni 2000 har sagsøgeren indgivet en begæring om at blive genindsat i de tidligere rettigheder i henhold til artikel 78 i forordning nr. 40/94, en begæring om aktindsigt samt en begæring om at få erstattet sine omkostninger. Indsigelsesafdelingen har ved afgørelse af 25. oktober 2000 afvist at genindsætte det sagsøgende selskab i dets tidligere rettigheder. Appellammeret har ved den anfægtede afgørelse afvist sagsøgerens klage.

Det sagsøgende selskab gør gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter væsentlige formkrav, og at den er i strid med traktaten og forordning (EF) nr. 40/94. Selskabet anfører, at det er blevet nægtet at varetage dets ret til kontradiktion, da det ikke inden for »Cooling-Off«-perioden har været muligt for det at tage kontakt til indsigeren, således at de udenretligt kunne nå til et forlig, og det har hverken været muligt for det at fremsætte bemærkninger over for indsigelsen eller at klage over indsigelsesafdelingens afgørelse inden for fristen. Det sagsøgende selskab er derfor — på trods af at det omstændighederne taget i betragtning har udvist den fornødne omhu — klart blevet forhindret i at overholde fristerne over for Harmoniseringskontoret, hvorfor det har ret til at blive genindsat i dets tidligere rettigheder.

Appellammerets retsopfattelse, hvorefter ens begæring om at blive genindsat i tidligere rettigheder kun kan indgives inden for et år efter udløbet af den overskredne frist, kan ikke godtages. En restriktiv fortolkning af artikel 78 i forordning nr. 40/94 vil netop i de situationer, hvor beskyttelsesbehovet er størst, nemlig hvor der ikke forkyndes noget som helst dokument, fratage det sagsøgende selskab muligheden for at blive genindsat i dets tidligere rettigheder.

Endelig kan et bevis for forkyndelse foretaget af Harmoniseringskontoret alene i form af en bekræftelse af, at der er blevet afsendt en telefax, som kontoret muligvis er i besiddelse af, på ingen måde tillægges vægt.

(1) Afgørelse truffet af Første Appellammer i sag R 26/2001-1.

Sag anlagt den 3. februar 2003 af Leder & Schuh AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-32/03)

(2003/C 101/67)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Leder & Schuh AG, Graz (Østrig), ved Rechtsanwälte W. Kellenter og A. Schlaffge. Den anden part i sagen for appellammeret var Schuhpark Fascies GmbH, Warendorf (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 27. november 2002 af Tredje Appellammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 494/1999-3, som blev berigtiget den 9. december 2002, annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, søges registreret: der Ordmærket »JELLO SCHUHPARK« for varer i klasse 18, 25 og 28 (bl.a. læder og læderimitationer samt varer fremstillet af disse materialer, indeholdt i klasse 18, beklædningsgenstande, fodtøj og spil) — ansøgning nr. 107367.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Schuhpark Fascies GmbH.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det tyske ordmærke »Schuhpark« for varer i klasse 25 (bl.a. støvler, ankelstøvler, hjemmesko, sko og mokkasiner).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på sagsøgerens ansøgning om registrering for varerne »beklædningsgenstande, fodtøj«. Indsigelsen forkastes i øvrigt.

Appelkammerets afgørelse: Afslag på sagsøgerens klage.

Søgsmålsgrunde:

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾.
- Ingen risiko for forveksling.
- Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke mangler særpræg.
- Manglende lighed mellem varemærkerne.
- Betydelig forskel mellem varerne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1).

Sag anlagt den 4. februar 2003 af André Hecq og Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-34/03)

(2003/C 101/68)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af André Hecq, Mondercange (Luxembourg), og Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens (SFIE), Bruxelles, ved avocat Lucas Vogel.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 4. oktober 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 9. oktober 2002 men først modtaget af denne den 25. oktober 2002, om afvisning af sagsøgerens klage af 4. april 2002, som blev indgivet i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og hvori sagsøgeren anfægter diverse afgørelser og især:
- to individuelle afgørelser, som blev meddelt henholdsvis 15. januar 2002 og 23. januar 2002.

— Kommissærkollegiets afgørelse af 5. december 2001, hvorved rammeaftalen af 20. september 1974 ulovligt blev opsagt, og hvorved kollegiet gentog sin godkendelse af de »nærmere bestemmelser vedrørende forskellige former for høring, høringsproceduren og beslægtede procedurer« af 19. januar 2000 samt anerkendte en såkaldt »aftale« af 4. april 2001 vedrørende »midler, der skal stilles til rådighed for Det Centrale Personaleudvalg, de lokale personaleudvalg og OSP«.

— De nævnte afgørelser af 15. januar 2002, af 23. januar 2002 og af 5. december 2001 annulleres om nødvendigt.

— Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning på 100 000,00 EUR

— Sagsøgte tilpligtes i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, at betale sagens omkostninger samt de nødvendige udgifter, der er afholdt med henblik på sagens behandling, herunder navnlig udgifter til valgt adresse, rejse- og opholdsudgifter samt advokatsalær, jf. procesreglementets artikel 73B.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen og generalsekretær for fagforeningen »Syndicat des Fonctionnaires Internationaux et Européens« (SFIE).

Sagsøgeren har til støtte for sit søgsmål for det første anført, at der foreligger en tilsidesættelse af bestemmelserne i rammeaftalen af 20. september 1974 og nærmere bestemt af de sidste bestemmelser i denne aftale, samt at de almindelige aftaleretlige principper er tilsidesat. Ifølge sagsøgeren var det i henhold til rammeaftalen ikke muligt ensidigt at opsigte denne.

Sagsøgeren har desuden anført, at artikel 11 og 12 i rammeaftalen af 20. september 1974 er tilsidesat, idet nævnte bestemmelser ikke var blevet tiltrådt af alle de faglige organisationer.

Sagsøgeren har endvidere anført, at vedtægtens artikel 24a og artiklerne 18, 19 og 20 i rammeaftalen af 20. september 1974 er tilsidesat, at der er anlagt et klart fejlskøn og sket tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Ifølge sagsøgeren er kriterierne om repræsentativitet fejlagtige og vilkårlige og favoriserer visse fagforeninger.

Endelig har sagsøgeren anført, at princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat for så vidt som de anfægtede afgørelser har frtaget den fagforening, som sagsøgeren står i spidsen for, alle former for menneskelige og materielle midler, uden hensyn til dennes repræsentativitet.

så vidt angår erstatningen for den økonomiske skade, han har lidt i perioden fra den 1. juli til den 31. december 2001, hvorfor han har anlagt dette søgsmål. Til støtte for sine påstande har sagsøgeren anført, at ovennævnte bestemmelse i vedtægten er tilsidesat.

Sag anlagt den 31. januar 2003 af José Pedro Pessoa e Costa mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-36/03)

(2003/C 101/69)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 31. januar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af José Pedro Pessoa e Costa, Bruxelles, ved avocats Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Etienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kommissionen har begået en tjenstlig fejl ved ikke at have genindsat sagsøgeren i den første ledige stilling i lønklasse A 5, der svarer til hans kvalifikationer.
- Kommissionen tilpligtes at reetablere sagsøgerens karriere og især udbetale ham den løn, han har krav på for perioden 1. august — 31. december 2001 med tillæg af renter 5,25 % p.a.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er tjenestemand ved Kommissionen og som havde tjenestefrihed af personlige årsager indtil den 30. juni 2001, anmodede i henhold til artikel 40, stk. 4, litra d), i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber om at genindtræde. Den 30. maj 2002 indgav sagsøgerne en klage, hvori han gjorde gældende, at sagsøgte ikke havde genindsat ham i den første ledige stilling svarende til hans lønklasse og kvalifikationer. Hans klage blev delvis afslået for

Sag anlagt den 7. februar 2003 af DaimlerChrysler AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-39/03)

(2003/C 101/70)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af DaimlerChrysler AG, Stuttgart (Tyskland), ved Rechtsanwalt M. Trimborn. Den anden part i sagen for appelkammeret var AXON Leasing GmbH, Grasbrunn (Tyskland).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 4. november 2002 af Fjerde Appellkammer i sag R 329/2001-4 annulleres, og klagen afslås.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-vare-mærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, der søges registreret: Ordmærket »AXOR« for varer og tjenesteydelser i klasse 12 og 37 (motorkøretøjer og dele hertil (indeholdt i klasse 12) og vedligeholdelse og reparation af motorkøretøjer) — ansøgning nr. 1111061.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: AXON Leasing GmbH.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det tyske ord-/figurmærke »AXON« (nr. 1108589) for varer og tjenesteydelser i klasse 10, 12, 35 og 36.	Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter	
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Forkastelse af indsigelsen.	Ansøger om EF-varemærket:	Sagsøgeren.
Appelkammerets afgørelse:	Annulation af indsigelsesafdelingens afgørelse og hjemvisning af sagen til indsigelsesafdelingen.	EF-varemærket, der søges registreret:	Figurmærket »Julián Murúa Entrena« — ansøgning nr. 62.588 for varer i klasse 33 (vin).
Søgsmålsgrunde:	— De to mærker, der sammenlignes, ligner ikke hinanden i henhold til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾, — Der er ingen risiko for forveksling.	Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Bodegas Murúa SA.
		Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det spanske mærke »MURÚA« og det internationale mærke nr. 482.779, der er registreret med virkning for Tyskland, Frankrig, Østrig, Schweiz og Benelux, for varer i klasse 33.
		Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen taget til følge.
		Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen.
		Søgsmålsgrunde:	Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994, L 11, s. 1).

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Julián Murúa Entrena mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-40/03)

(2003/C 101/71)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Julián Murúa Entrena, El Ciego (Spanien), ved advokat Ignacio Temiño Cenicerros.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse, hvorved ansøgning nr. 62.588 om registrering af et EF-varemærke vedrørende klasse 33 blev afslået, annulleres.
- Hver part bærer sine egne omkostninger og halvdelen af de fælles omkostninger.

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-43/03)

(2003/C 101/72)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée, Avignon (Frankrig), ved avocat François Martineau.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen dømmes til at betale 100 000 EUR i erstatning for det tab, Maison de l'Europe Avignon-Méditerranée har lidt på grund af, at Kommissionens repræsentant i Marseille under et møde torsdag den

23. januar 2003 i Kommissionens Repræsentation, Marseille, udsprede urigtige eller i hvert fald fortrolige, oplysninger.

- Kommissionen tilpligtes at betale samtlige udgifter, der kan kræves erstattet, hvilket er et beløb på 10 000 EUR.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført, at under et møde afholdt i Marseille den 23. januar 2003 har Kommissionens repræsentant udsprede urigtige og i hvert fald fortrolige oplysninger. Dette har ført til, at sagsøgeren har lidt et tab, hvorfor sagsøgeren ved nærværende søgsmål kræver erstatning. Til støtte for sin påstand har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har pådraget sig ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 288 EF, og at der er tale om en tilsidesættelse af den fortrolighedspligt, som påhviler Kommissionens repræsentant i henhold til artikel 287 EF.

Sag anlagt den 7. februar 2003 af Giorgio Lebedef m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-44/03)

(2003/C 101/73)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Giorgio Lebedef, Senningerberg (Luxembourg) og 49 andre tjenestemænd, ved avocat Gilles Bounéou og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse om i årene 1993, 1994 og 1995 eller i den periode i løbet af disse år, hvor sagsøgerne var tjenestemænd ved Kommissionen i Luxembourg, at ændre den procedure, som blev anvendt til beregning af de årlige rejseudgifter til Grækenland for så vidt angår ruten via Brindisi, der benyttes til visse destinationer, annulleres,

eller subsidiært:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse om i årene 1993, 1994 og 1995 eller i den periode i løbet af disse år, hvor sagsøgerne var tjenestemænd ved Kommissionen i

Luxembourg, at godtgøre sørejsen fra Brindisi til de forskellige græske lokaliteter (Corfu, Igoumenitsa, Patras) på grundlag af billetprisen for »aircraft type seats«, annulleres.

- Sagsøgernes lønsedler, som er udarbejdet i henhold til de påklagede afgørelser, annulleres.
- De beløb, der som konsekvens af de påklagede afgørelser ikke er udbetalt sagsøgerne, tilbagebetales disse med tillæg af renter i henhold til loven.
- Kommissionen tilpligtes at betale udgifter, omkostninger samt honorarer.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I denne sag har sagsøgerne nedlagt påstand om annulation af Kommissionens afgørelse om at ændre den metode, som anvendes til beregning af årlige rejseudgifter til Grækenland.

Til støtte for annullationspåstandene (den principale og subsidiære påstand) har sagsøgerne nærmere bestemt fremført seks anbringender. Det første anbringende er, at tjenestemandsvedtægtens artikel 71 samt artikel 7 og 8 i vedtægtens bilag VII er tilsidesat, det andet, at der er sket tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, det tredje, at kontradiktionsprincippet er tilsidesat, det fjerde, at princippet om forbud mod vilkårlig fremgangsmåde og begrundelsespligten er tilsidesat, det femte, at der er sket tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet »patere legem quam ipse fecisti« samt det sjette, at omsorgspligten er tilsidesat.

Sag anlagt den 6. februar 2003 af Riva Acciaio SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-45/03)

(2003/C 101/74)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Riva Acciaio SpA, ved avvocati Aurelio Pappalardo, Massimo Merola, Marurizio Pappalardo og Federica Martin.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Principal

- 1) Den anfægtede beslutnings artikel 1 annulleres, for så vidt som det heri fastslås, at sagsøgeren har deltaget i en samlet, kompleks og vedvarende aftale med hensyn til det italienske marked for armeringsstål i stave og i ruller, og som havde til formål eller til følge at fastsætte priserne, også i kraft af en begrænsning af og en kontrol med produktionen og salget.
- 2) Artikel 2 i Kommissionens beslutning, hvorefter sagsøgeren pålægges en bøde på 26,9 mio. EUR, annulleres.

Subsidært

- Den bøde på 26,9 mio EUR, sagsøgeren er blevet pålagt i henhold til beslutningens artikel 2, nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af den samme beslutning, som er anfægtet i sag T-27/03, S.P. SpA mod Kommissionen.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-27/03.

Sag anlagt den 6. februar 2003 af José Maria Sison mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-47/03)

(2003/C 101/75)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. februar 2003 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af José Maria Sison, Utrecht, Nederlandene, ved advokat Jan Fermon.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I medfør af EF-traktatens artikel 230 annulleres Rådets afgørelse 2002/947/EF af 12. december 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2002/460/EF (EFT L 337, s. 85) delvis, og mere specielt annulleres artikel 1, pkt. 1.25, i den nævnte afgørelse og artikel 1, pkt. 2.14, annulleres delvis, for så vidt sagsøgers navn er nævnt.
- I medfør af EF-traktatens artikel 241 fastslås det, at Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27. december 2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 7) er retsstridig.
- I medfør af artikel 235 og 288 tilpligtes Fællesskabet at betale sagsøgeren skadeserstatning, der efter billighed fastsættes til ikke under 100 000 EUR.
- Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren bor i Nederlandene, hvor han i 1992 blev anerkendt som flygtning i medfør af FN's konvention om flygtninges retstilling, fordi han havde en velbegrundet frygt for forfølgelse på Filippinerne. Sagsøgeren var aktiv i Filippinernes Kommunistparti og er konsulent for den Nationale Demokratiske Fronts forhandlingskomité i fredsforhandlingerne med regeringen.

Den 28. oktober 2002 traf Rådet afgørelse 2002/848/EF⁽¹⁾, hvori sagsøgeren nævnes på en liste under henvisning til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme⁽²⁾. Sagsøgeren var ligeledes nævnt på listen i afgørelse 2002/974/EF⁽³⁾ af 12. december 2002. Det er denne sidste retsakt, der anfægtes i nærværende sag.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig, at begrundelsespligten er blevet tilsidesat, at der er foretaget et åbenbart urigtigt skøn, og at princippet om god forvaltnings-skik er blevet tilsidesat. Sagsøgeren har gjort gældende, at han ikke går under dæksnavnet Armando Liwang, og at han ikke leder den Nationale Demokratiske Front. Sagsøgeren har yderligere gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet og adgangen til frie kapitalbevægelser.

Sagsøgeren har også påberåbt sig tilsidesættelse af en række fællesskabsretlige principper, herunder de principper der er fastlagt i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, 7, 10 og 11 og artikel 1 i den første protokol hertil.

Endelig påberåber sagsøgeren sig, at forordning nr. 2580/2001 er retsstridig. Ifølge sagsøgeren havde Rådet ingen kompetence til at udstede denne forordning. Sagsøgeren hævder, at EF-traktatens artikel 60, 301 og 308 hverken udgør et tilstrækkeligt retsgrundlag eller udtrykkeligt bemyndiger Rådet til at udstede en sådan forordning. I denne forbindelse påberåber sagsøgeren sig også en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet, og at Rådet har gjort sig skyldig i magtfordrejning.

- (1) 2002/848/EF: Rådets afgørelse af 28.10.2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2002/460/EF (EFT L 295, s. 12).
- (2) Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 af 27.12.2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 7).
- (3) 2002/947/EF: Rådets afgørelse af 12.12.2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2002/848/EF (EFT L 337, s. 85).

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Schneider Electric SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-48/03)

(2003/C 101/76)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Schneider Electric SA, Rueil-Malmaison (Frankrig), ved avocats Antoine Winckler og Marc Pittie.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 4. december 2002, vedtaget med hjemmel i artikel 6, stk. 1, litra c), i Rådets forordning

(EØF) nr. 4064/89 (sag nr. COMP/M.2283 — Schneider/Legrand), annulleres i sin helhed.

- Kommissionens beslutning af 13. december 2002, hvorved den lukkede sag nr. COMP/M.2283 Schneider/Legrand, annulleres i sin helhed.
- Kommissionen tilpligtes at fremlægge de markedsundersøgelser, den foretog i november 2002 inden for rammerne af sag COMP/M.2283.
- Kommissionen tilpligtes at fremlægge referatet, såfremt et sådant er udarbejdet, af det møde i Kommissionen, hvorunder den vedtog beslutningen om at lukke sag COMP/M.2283, samt beslutningen om at give generaldirektøren for Konkurrence bemyndigelse til at underskrive beslutningen om at lukke den nævnte sag.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren de omkostninger, som er forbundet med dette søgsmål.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den 10. oktober 2001 vedtog Kommissionen en beslutning om, at det offentlige ombytningsstilbud, Schneider havde afgivet på alle Legrands aktier, der ejedes af offentligheden, var uforeneligt med fællesmarkedet ⁽¹⁾. Da Schneider havde lukket det offentlige tilbud inden denne beslutning, vedtog Kommissionen den 30. januar 2002 en anden beslutning, hvorved den beordrede Schneider at afhænde Legrand. Sagsøgeren har anfægtet disse to beslutninger i sag T-310/01 og sag T-77/02. Retten har annulleret beslutningerne ved dom af 22. oktober 2002.

Den 4. december 2002 traf Kommissionen beslutning om at indlede en procedure, efter at have konstateret, at den anmeldte fusion rejste alvorlig tvivl med hensyn til, om den er forenelig med fællesmarkedet, og indledte den anden fase i undersøgelsen. Herefter meddelte sagsøgeren Kommissionen, at proceduren som følge af afståelsen af Legrand den 10. december 2002 var blevet uden genstand. Kommissionen lukkede derfor sagen den 13. december 2002 ⁽²⁾.

Sagsøgeren har i nærværende sag anfægtet Kommissionens beslutninger af 4. og 13. december 2002. Sagsøgeren har anført, at disse beslutninger reelt har bevirket et uigenkaldeligt forbud mod fusionen mellem Schneider og Legrand. Under hensyn til pligten til at efterkomme beslutningen om deling samt den omstændighed, at det var umuligt gennem finansielle investorer at rejse de fornødne midler i en yderligere periode

på over fire måneder, blev fristen for afståelse af Legrand fastsat til den 5. december 2002. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen som følge af disse økonomiske konsekvenser og pligten til at opfylde Rettens domme været forpligtet til at udvise en særlig agtpågivenhed under den fornyede behandling af sagen.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ikke har draget konsekvenserne af Rettens dom i sag T-310/01. Sagsøgeren har anført, at Kommissionen har genoptaget proceduren i »fase I«, mens Retten havde pålagt den at genoptage undersøgelsen på det trin, hvor Kommissionen havde begået sagsbehandlingsfejlen, dvs. på tidspunktet for meddelelsen af klagepunkter.

For det andet har sagsøgeren påberåbt sig, at selskabets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen ikke meddelt de klagepunkter, som den ville gøre gældende over for selskabet, inden for fristerne og med en sådan klarhed, at det havde mulighed for at foreslå hensigtsmæssige afhjælpningsforanstaltninger. Sagsøgeren har endvidere anført, at Kommissionen har nægtet selskabet enhver adgang til resultaterne af de markedsundersøgelser, den har foretaget med henblik på at vurdere rækkevidden af de af sagsøgeren foreslåede afhjælpningsforanstaltninger.

For det tredje har sagsøgeren gjort gældende, at princippet om god forvaltningsskik er blevet tilsidesat, idet Kommissionen har foretaget en urigtig gengivelse af afhjælpningsforanstaltningerne i det spørgeskema, som er udarbejdet til brug ved markedsundersøgelserne, og ikke har taget hensyn til visse faktiske oplysninger, som nuancerer resultaterne heraf.

For det fjerde har sagsøgeren påberåbt sig en række retlige fejl og åbenbare skønsfejl. Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen har bortset fra følgerne af sine beslutninger, idet den fandt, at den anmeldte fusion fortsat rejste alvorlig tvivl med hensyn til, om den var forenelig med fællesmarkedet. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen hermed, i strid med artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 4064/89 ⁽³⁾ og i strid med Rettens dom, givet afkald på at tage endelig stilling. Hertil kommer, at Kommissionen ifølge sagsøgeren har anvendt en målestok for bevisvurderingen af de omtvistede faktiske omstændigheder, som er strengere end den, der følger af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 4064/89.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen på intet tidspunkt har været tæt på at opfylde de krav, som må stilles til beviset for, at der foreligger virkninger af konglomerattypen.

Endelig har sagsøgeren anført, at Kommissionen har begået retlige fejl og skønsfejl i sin vurdering af de afhjælpningsforanstaltninger, sagsøgeren har foreslået. Kommissionen har således forkastet disse foranstaltninger, idet den ladet sin vurdering

afhænge af en national rets afgørelse, og idet den har givet afkald på sin eksklusive kompetence til at træffe afgørelse i sager, der vedrører kontrol af fusioner med fællesskabsdimension.

Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at Kommissionen har begået en åbenbar skønsfejl ved at anse de foreslåede afhjælpningsforanstaltninger for at være utilstrækkelige under hensyn til de afståede virksomheders påståede utilstrækkelige forretningsmæssige bæredygtighed. Hertil kommer, at Kommissionen ifølge sagsøgeren har tilsidesat proportionalitetsprincippet ved at afslå at tage de potentielle erhververe af de afståede aktiver og det alternative forslag til afståelse af et væsentligt aktiv i betragtning. Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat forordning nr. 4064/89 ved at nægte at foretage en vurdering af sagsøgerens adfærdsregulerende tilsagn.

Til sidst har sagsøgeren gjort gældende, at beslutningen om at lukke sagen er behæftet med en retlig fejl, eftersom den savner retligt grundlag i forordning 4064/90 eller i noget andet retligt princip. I den forbindelse har sagsøgeren ligeledes påberåbt sig, at det kollegialitetsprincip, som gælder for Kommissionen, er blevet tilsidesat.

⁽¹⁾ Sag nr. COMP/M.2283 — Schneider/Legrand.

⁽²⁾ Indledning af procedure og opgivelse af et fusionsprojekt (sag COMP/M.2282 — Schneider/Legrand II) (EØS-relevant tekst) (EUT C 29 af 7.2.2003, s. 5).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (EFT L 395, s. 1).

**Sag anlagt den 6. februar 2003 af Gunda Schumann mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(Sag T-49/03)

(2003/C 101/77)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 6. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Gunda Schumann, Berlin, ved Rechtsanwalt Y. Bock, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullection af afgørelsen af 4. juni 2002 truffet af udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/A/11/01 om ikke at give sagsøgeren adgang til de prøver, der lå efter stopprøverne, samt af udvælgelseskomitéens afgørelse af 19. juli 2002, hvorved den stadfæstede nævnte afgørelse.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren deltog i stopprøverne i den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/11/01. Ved afgørelse af 4. juni 2002 meddelte udvælgelseskomitéen sagsøgeren, at han ikke havde opnået de krævede minimumspoint og derfor ikke kunne få adgang til udvælgelsesprøvens efterfølgende prøver. Det blev i bilaget til afgørelsen anført, at et spørgsmål i stopprøverne var blevet annulleret, således at der kun var indgået 39 besvarelser til vurdering.

Sagsøgeren anfører, at den anfægtede afgørelse er i strid med proportionalitetsprincippet, idet en efterfølgende annullering af en stopprøve på alle sprogversioner med henblik på at ophæve fejl i én sprogversion ikke er nødvendig for at sikre en ligebehandling og en objektiv vurdering af alle deltagere i udvælgelsesprøven. Herudover er afgørelsen usaglig, idet der heri ikke tages hensyn til den nødvendige afvejning af almen interesse og personlig interesse. Annullection af et spørgsmål med den følge, at den reelt »rigtige« besvarelse ikke blev vurderet, var bestemmende for udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at give sagsøgeren adgang til prøverne efter stopprøverne. Det drejer sig derfor om et undtagelsestilfælde, som udvælgelseskomitéen ikke har behandlet som sådant.

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Gyproc Benelux N.V. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-50/03)

(2003/C 101/78)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Gyproc Benelux N.V., Wijnegen

(Belgien), ved avocats Jean-François Bellis, Peter L'Ecluse og Martin Favart, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den bøde, som Gyproc blev pålagt ved Kommissionens beslutning af 27. november 2002 om en procedure i henhold til artikel 81 EF i sagen KOMP/E-1/37.152 — Gipsplader, nedsættes betydeligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Beslutningen, som er genstand for dette søgsmål, vedrører en aftale mellem BPB, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA og sagsøgeren på markedet for gipsplader. Sagsøgeren har ikke bestridt eksistensen af visse former for praksis, som ifølge Kommissionen er forbudt. Sagsøgeren har imidlertid henledt sagsøgtes opmærksomhed på, at rækkevidden af de over for sagsøgeren rejste klagepunkter bør reduceres væsentligt i tid, i sted og i omfang.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen har anlagt et fejlskøn og tilsidesat EF-Traktatens artikel 81 ved at antage, at sagsøgeren har foretaget en udveksling af oplysninger vedrørende salgsmængder på det tyske, engelske, og franske marked samt på Benelux-markedet i perioden fra juni 1996 til november 1998.

Sagsøgeren er ligeledes af den opfattelse, at sagsøgte har anlagt et fejlskøn og har tilsidesat artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og sagsøgtes egne retningslinjer med hensyn til udmålingen af bødernes størrelse, samt tilsidesat EF-Traktatens artikel 253 og principperne om proportionalitet, ligebehandling, billighed og beskyttelse af den berettigede forventning:

- ved ikke at tage hensyn til sagsøgerens ringe størrelse og at sagsøgerens aktiviteter er baseret på et »enkelt-produkt«, og til, at sagsøgeren ikke har udvist nogen retsstridig adfærd på det britiske marked, det franske marked eller på Benelux-markedet i perioden mellem juni 1996 og april 1998.
- ved ikke som formildende omstændigheder at tage hensyn til, at sagsøgeren alene har handlet »ligesom konkurrenterne« og til, at sagsøgeren ophørte med den retsstridige adfærd i samme øjeblik, Kommissionen greb ind.

Sag anlagt den 11. februar 2003 af Pi-Design AG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-51/03)

(2003/C 101/79)

(Processprog: dansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Pi-Design AG, Triengen (Schweiz), ved advokat Jacob S. Ørndrup.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagsøgtes afgørelse af 5. december 2002 i sag nr. R 452/2001-2 vedrørende EF-varemærkeansøgning nr. 000353854 ophæves;
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der søges registreret: Et tredimensionelt varemærke i form af en stempelkaffekande — ansøgning nr. 353854

Varer eller tjenesteydelser: Varer i klasse 21 (ikke-elektriske kaffemaskiner)

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Undersøgerens afslag på registrering

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

- Anbringender:
- Sagsøgtes afgørelse er ikke i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾.
 - Varemærket har fornødent særpræg.
 - Det forhold, at sagsøgers stempelkaffekande plagieres, bør ikke i sig selv medføre, at varemærkeregistriering nægtes med henvisning til manglende særpræg.

- Der er intet grundlag for at hævde, at den pågældende stempelkaffekande er udtryk for »den sædvanlige udformning af produktet«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Sag anlagt den 14. februar 2003 af BPB plc mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-53/03)

(2003/C 101/80)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af BPB plc, Slough, Det Forenede Kongerige, ved solicitors Thomas Sharpe QC og Alexandre Nourry, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 og 2 i den omtvistede beslutning annulleres, i det omfang denne vedrører BPB.
- Subsidiært annulleres artikel 3 i beslutningen, i det omfang denne vedrører BPB, eller mere subsidiært nedsættes den bøde, som BPB blev pålagt, til et beløb, som Retten fastsætter i overensstemmelse med loven.
- Såfremt artikel 3 i beslutningen annulleres, eller bøden nedsættes, tilpligtes sagsøgte at tilbagebetale den af BPB betalte hovedstol med tillæg af renter som nærmere fastsat af Retten i henhold til loven.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgte fastslog i den beslutning, som er genstand for dette søgsmål, at sagsøgeren og tre andre virksomheder, nemlig Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Société Lafarge SA og Gyproc Benelux, havde tilsidesat artikel 81, stk. 1, EF, ved fra 1992 til 1998 at have deltaget i en kompleks og kontinuerlig aftale med det formål at stabilisere de vigtigste EU-markeder for gipsplader. Sagsøgeren bestrider, at der forelå en sådan aftale.

Til støtte for sit søgsmål gør sagsøgeren gældende:

- Sagsøgte har tilsidesat retten til kontradiktion og princippet om processuel ligestilling af parterne. Nærmere bestemt anfører sagsøgeren, at sagsøgte brugte oplysninger indhentet fra tredjemand samt oplysninger indeholdt i svarene fra sagsøgte partners, og at sagsøgeren ikke blev gjort bekendt hermed.
- De beviser, som sagsøgte har fremført, underbygger ikke sagsøgte krav, og sagsøgte har ikke fremført så sikre beviser, som det ifølge sagsøgeren kræves i sådanne sager.
- Sagsøgte har åbenbart fejlvurderet de foreliggende oplysninger, hvilket medførte, at sagsøgte traf en forkert beslutning og udøvede magtmisbrug.
- Sagsøgte har tilsidesat artikel 253 EF ved ikke at have begrundet sin beslutning tilstrækkeligt eller fyldestgørende.

Sagsøgeren har endvidere anført, at sagsøgte ved fastsættelsen af bødens størrelse misbrugte sine beføjelser i henhold til artikel 15, stk. 2, i Forordning nr. 17 og sagsøgte egne Retningslinjer for udmåling af bøder, tilsidesatte principperne i fællesskabsretten og handlede usagligt. Sagsøgeren gør især gældende, at:

- de grundbeløb, der ved bøden er pålagt for forseelsens grovhed og varighed, er uforholdsmæssige, vilkårlige og i strid med proportionalitetsprincippet og princippet om ligebehandling.
- Forhøjelsen på 50 % for skærpende omstændigheder er urimelig og uforholdsmæssig og i strid med princippet om ligebehandling.
- Sagsøgte har ikke taget hensyn til formildende omstændigheder.
- Sagsøgte har anvendt sin Samarbejdsmeddelelse fejlagtigt, hvilket er i strid med principperne om ligebehandling og berettiget forventning.

Sag anlagt den 14. februar 2003 af Lafarge S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-54/03)

(2003/C 101/81)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Lafarge S.A., Paris, ved advokats Henry Lesguillons, Nathalie Jalbert-Doury, Jean-Cyril Bermond, Antoine Winckler, François Brunet og Igor Simic.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 27. november 2002 i sagen COMP/E-1/37.152 for så vidt som den vedrører Lafarge S.A. og Lafarge Gypsum International S.A., annulleres.
- Subsidiært: Den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved denne beslutning, annulleres eller nedsættes.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Beslutningen, som er genstand for dette søgsmål, vedrører en aftale mellem BPB, Gebrüder Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, Gyproc Benelux og sagsøgeren på markedet for gipsplader.

Til støtte for sine anbringender har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 81 EF og foretaget åbenbare fejlskøn, idet beslutningen fastholder, at Lafarge S.A. deltog i en enkelt overtrædelse, der var kompleks og vedvarende, hvilket selskabet har anfægtet.

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende:

- at Kommissionen tilsidesatte selskabets ret til en retfærdig rettergang, der er beskyttet i artikel 6 i menneskerettighedskonventionen;
- at Kommissionen tilsidesatte vigtige formkrav samt retten til forsvar. I den forbindelse hævder sagsøgeren, at Kommissionen anvendte erklæringer fra parterne under proceduren, og at beslutningen er blevet fejlagtig på grund af en gennemgående tilsidesættelse af princippet om processuel ligestilling af parterne;
- at Kommissionen tilsidesatte princippet om upartiskhed.

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande subsidiært gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte artikel 15, stk. 2, i forordning 17/62 EF, artikel 253 EF samt proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet:

- ved at pålægge sagsøgeren en bøde på mere end 10 % af selskabets globale omsætning;
- ved at pålægge sagsøgeren en samlet bøde for overtrædelser, der hævdes ikke at hænge sammen;
- ved at fastsætte grundbeløbet for højt i forbindelse med den afskrækkende effekt og de skærpende omstændigheder;
- ved at anvende en for høj multiplikationsfaktor;
- ved ikke at have nedsat bøden hverken på grund af formildende omstændigheder eller i medfør af Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Offentliggjort i EFT C 207 af 18.7.1996, s. 4.

Sag anlagt den 12. februar 2003 af Philippe Brendel mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-55/03)

(2003/C 101/82)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Philippe Brendel, Bruxelles, ved advokats George Vandersanden og Laure Levi.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. maj 2002 om med virkning fra den 16. marts 2001 at indplacere sagsøgeren i lønklasse A 7, løntrin 2, annulleres, og om nødvendigt annulleres afgørelsen af 25. oktober 2002, som blev meddelt sagsøgeren den 4. november 2002, om afvisning af sagsøgerens klage.
- Sagsøgte tilpligtes at betale den resterende løn bestående i differencen mellem en aflønning svarende til en indplacering i lønklasse A 7, løntrin 2, og en aflønning svarende

til indplacering en lønklasse og et løntrin højere, idet restlønnen pr. 16. marts 2001 tillægges renter 5,75 % p.a.

- Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning, som efter billighed er opgjort til 500 EUR pr. måned fra den 16. marts 2001 og indtil betaling sker.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren i denne sag anfægter ansættelsesmyndighedens afslag på at indplacere ham i lønklasse A 6 løntrin 3 ved hans tiltrædelse hos sagsøgte efter udvælgelsesprøve EUR/A/154 til ansættelse af fuldmægtige (A 7/A 6) inden for området revision og regnskab.

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende:

- Der er sket tilsidesættelse af tjenstemandsvedtægts artikel 31, stk. 2, af afgørelsen af 1. september 1983 om kriterier for udnævnelse i lønklasse og for indplacering på løntrin ved ansættelsen samt af Administrativ Vejledning.
- Princippet »patere quam ipse legem fecisti« og princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat.
- I den foreliggende sag er der anlagt et klart fejlskøn.
- Omsorgs-og begrundelsespligten er tilsidesat.
- Artikel 39 EF er tilsidesat.

Sag anlagt den 10. februar 2003 af Bioelettrica S.p.a. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-56/03)

(2003/C 101/83)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Bioelettrica S.p.a. ved avvocato Ombretta Fabe Dal Negro.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt fastslås det, at Europa-Kommissionen ikke har opfyldt sine forpligtelser i forbindelse med gennemførelsen af »Contratto Termie« BM/1007/94 af 12. december 1994.
- Det fastslås, at kontrakten er bortfaldet på grund af Kommissionens forhold.
- Under alle omstændigheder pålægges Europa-Kommissionen til sagsøgeren at betale de beløb, der fastsættes ved en senere dom og som erstatning for den skade, sagsøgeren har lidt som følge af det fejlslagne projekt.
- Subsidiært fastslås det, at der i hvert fald ikke påhviler parten Bioelettrica at tilbagebetale noget beløb til EF på grundlag af finansiering og som rentekrav i forbindelse med de allerede modtagne beløb.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Denne sag angår det samme projekt, om hvilket Kommissionen traf afgørelser om tilbagetræden, hvilke afgørelser er anfægtet i sag T-287/01, Bioelettrica mod Kommissionen⁽¹⁾, og sag T-42/03, Lurgi AG og Lurgi spa mod Kommissionen⁽²⁾. Herved sammenfatter sagsøgeren de udtalelser, Kommissionen har fremsat i forbindelse med nævnte projekt, på følgende måde:

- Den 6. september 2001 blev kontrakten »opsagt«.
- Den 20. november 2001 antoges det, at kontrakten »bestod«.
- Den 1. marts 2002 udtaltes det, at kontrakten endnu »bestod«.
- Den 26. november 2002 udtaltes det, at kontrakten var »bortfaldet«, dog ikke fra den 26. november 2002, men allerede fra den 6. september 2001.

Det antages på dette punkt, at Retten i Første Instans ikke tog stilling til realiteten i Kommissionens nye tilbagetræden, eftersom genstanden for beslutningen i den ovennævnte sag T-287/01 er spørgsmålet om lovligheden af afgørelsen om tilbagetræden af 6. september 2001, som hviler på artikel 8.2(f) i de almindelige vilkår i bilag II til kontrakten, mens ophævelsen af 26. november 2002 imidlertid hviler på artikel 8.2(d) i de almindelige vilkår.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til dem, der er påberåbt i sag T-287/01.

⁽¹⁾ EFT C 31 af 2.2.2002, s. 15.

⁽²⁾ Endnu ikke offentliggjort.

Sag anlagt den 20. februar 2003 af Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA i likvidation mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-58/03)

(2003/C 101/84)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA i likvidation, ved avvocati Giovanni Vezzoli, Gianluca Belotti og Elisabetta Stefania Piromalli.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Den anfægtede beslutning annulleres.
- Subsidiært: Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, nedsættes, idet Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA i likvidation ikke kan tilskrives en adfærd, selskabet har udvist, efter at det var trådt i likvidation (25.11/4.12.1998), og idet Kommissionen fejlagtigt har forhøjet bøden for så vidt angår hele beløbet, samt under hensyntagen til den særlige økonomiske situation, som Acciaierie e Ferriere Leali Luigi SpA i likvidation befinder sig i.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af den samme beslutning, som er anfægtet i sag T-27/03, S.P. SpA mod Kommissionen. Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-27/03. Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at der er tale om en tilsidesættelse af retten til kontradiktion under den procedure, Kommissionen

har iværksat, samt om forskelsbehandling, idet Kommissionen har anerkendt formildende omstændigheder for en anden virksomhed, der var inddraget i proceduren, men afvist af lægge dem til grund i relation til sagsøgeren.

Sag anlagt den 19. februar 2003 af TQ3 Travel Solutions GmbH og TQ3 Travel Solutions EMEA GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-59/03)

(2003/C 101/85)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. februar 2003 anlagt sag af TQ3 Travel Solutions GmbH, Bremen, Tyskland, og TQ3 Travel Solutions EMEA GmbH, Bremen, Tyskland, ved Rechtsanwälte Dr. Thomas Jestaedt, Christopher Thomas og Dr. Thomas Loest, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 9. december 2002 om afvisning af en af sagsøgernes klage i sag COMP/A.38321/D2-TQ3 Travel Solutions GmbH/Opodi Limited, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne driver virksomhed i rejsebureaubranchen, navnlig inden for området for forretningsrejsendes flyrejser og dertil knyttede tjenesteydelser.

Den 3. november 2000 blev en joint venture-aftale, hvorefter man stiftede Opodo Limited, der var en online rejseportal etableret af ni af de største europæiske luftfartsselskaber, anmeldt til Kommissionen. På baggrund af en af Kommissionen offentliggjort meddelelse om de foreslåede tilsagn fra de parter, der havde indgivet anmeldelsen, og om, at Kommissionen havde til hensigt at godkende dette joint venture, indgav en af sagsøgerne en formel klage over etableringen af Opodo,

idet denne hævdede, at der var tale om en overtrædelse af EF-traktatens artikel 81 og 82. I den anfægtede beslutning afviser Kommissionen sagsøgerens klage.

Til støtte for søgsmålet påberåber sagsøgerne sig, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, og at Kommissionens pligt til at behandle klager omhyggeligt med hensyn til risikoen for en samordning i henhold til EF-traktatens artikel 81, stk. 1, er blevet tilsidesat.

Opodo er et fælles salgsorgan, der er etableret af konkurrenter fra det meste af luftfartsselskabsbranchen, hvilket ifølge sagsøgerne giver disse luftfartsselskaber en betydelig mulighed for at tilpasse sig hinandens priser. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at nå til den konklusion, at virksomhederne ville sikre, at Opodo ikke ville blive benyttet til at udveksle omtålelige forretningsoplysninger, og at Opodo ikke ville blive benyttet som et middel for aktionærerne til at samordne selskabernes konkurrencemæssige adfærd. Yderligere påberåber sagsøgerne sig, at Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at behandle klager omhyggeligt, at sagsøgerens ret til at få et svar på sin klage er tilsidesat, og at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til konkurrenceforureningen på markedet for flybilletter i henhold til EF-traktatens artikel 81, stk. 1.

Ifølge sagsøgerne undlod Kommissionen at tage stilling til det særlige aspekt i klagen, der gik ud på, at Opodo ville være i strid med EF-traktatens artikel 81, stk. 1, fordi portalen var beregnet på — og ville medføre — at flyselskaberne ville være i stand til at sikre en fælles kontrol med salget af flybilletter og dermed tvinge uafhængige rejseselskaber ud af markedet.

Endelig påberåber sagsøgerne sig, at Kommissionen har tilsidesat sin pligt til at behandle klager omhyggeligt, at den har begået en retlig fejl, og at den har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til forskelsbehandling i henhold til EF-traktatens artikel 82, stk. 2.

Ifølge sagsøgerne undlod Kommissionen at undersøge de i klagen indeholdte prissammenligninger, der viste en åbenlys forskelsbehandling, omhyggeligt. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at indtage det standpunkt, at nægtelsen af at sælge billige flybilletter kunne retfærdiggøres med det forhold, at sagsøgerne koncentrerer sig om forretningsrejsende, og at den anlagde et urigtigt skøn ved at antage, at prissammenligningerne ikke var relevante.

Sag anlagt den 20. februar 2003 af Regione Siciliana mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-60/03)**

(2003/C 101/86)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 20. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Regione Siciliana ved avvocato Giacomo Aiello (Avvocatura dello Stato).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning K(2002) 4905 af 11. december 2002 om ophævelse af Den Europæiske Fond for Regionaludviklings (EFRU) støtte til investering i den italienske infrastruktur (region: Sicilien) på 15 mio. ECU eller mere og om tilbagesøgning af det forskud, Kommissionen har udbetalt som en del af denne støtte, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det foreliggende sagsanlæg er rettet mod ophævelsen af den støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) på 94 940 620 056 ITL, der er ydet til etableringen af en vandopstemning ved hjælp af en dæmning ved Gibbesi-floden med henblik på at sikre en pålidelig vandforsyning til det industriområde, der skulle etableres i Licata Kommune, og at tillade kunstvanding og dermed udnyttelse af ca. 1 000 ha jord.

Til støtte for sine påstande har den sagsøgende region gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat artikel 24 i forordning (EØF) nr. 4253/88, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88, for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter⁽¹⁾, idet beslutningen om at ophæve støtten er baseret på den antagelse,

at midlerne er blevet anvendt på en anden måde end forudsat, hvilket ikke er omfattet af den nævnte bestemmelse i forordningen, og rent faktisk heller ikke er sket i det konkrete tilfælde. Sagsøgeren gør endvidere gældende, at:

- Kommissionen har overskredet sine beføjelser ved at fordreje sagens faktiske omstændigheder, for så vidt som det i den anfægtede beslutning er bestemt, at fællesskabsstøtten skal ophæves, uden at der er hjemmel til at træffe en sådan beslutning og under alle omstændigheder uden, at de faktiske omstændigheder, der eventuelt kunne begrunde en sådan beslutning, er til stede;
- der mangler en begrundelse på et afgørende punkt i den omhandlede beslutning, idet Kommissionen i forbindelse med den økonomiske styring af byggeriet har konstateret uregelmæssigheder og problemer, som imidlertid ikke havde nogen betydning for ophævelsen af fællesskabsstøtten.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993, s. 20.

Sag anlagt den 18. februar 2003 af Irwin Industrial Tool Company mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)**(Sag T-61/03)**

(2003/C 101/87)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Irwin Industrial Tool Company, Hoffman Estates (USA), ved Solicitor Graham Farrington.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 20. november 2002 af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at hjemvise ansøgningen til undersøgeren til fornyet undersøgelse af EF-varemærke nr. 1760867 og/eller at hjemvise ansøgningen til appellkammeret til afgørelse af appellen i henhold til artikel 7, stk. 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om varemærker, hvilket dette havde afvist at gøre under den oprindelige appel.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der QUICK-GRIP — ansøgning søges registreret: nr. 1760867.

Varer eller tjenesteydelser: »Håndværktøj; klemmer, skrue-tvinger, stangklemmer, tilholdere, svejsesklemmer, kædeklemme, stangklemmer med fastlåsning, tilholdere med fastlåsning, rørbojler med fastlåsning, rørbojler; dele og tilbehør til alle de nævnte varer« i den internationale klasse 8.

Den til appelkammeret påklagede afgørelse: Afslag på registrering.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 40/94.

— Den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 16.7.2002 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, også i tilfælde af frifindelse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål gør sagsøgeren for det første gældende, at der er givet mangelfuld begrundelse. Sagsøgeren anfører desuden, at sammenligningen af fortjenester hos de forfremmelsesværdige tjenestemænd var ukorrekt og ikke blev foretaget i forhold til alle forfremmelsesværdige tjenestemænd.

Sag anlagt den 24. februar 2003 af Georges Vassilakis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-62/03)

(2003/C 101/88)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Georges Vassilakis, Bruxelles, ved avocat Georgy Manalis.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i dennes egenskab af ansættelsesmyndighed truffene afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på listen i Administrative Informationer nr. 40-2002 af 17.5.2002 over tjenestemænd forfremmet til lønklasse A 5 ved forfremmelse fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe i forfremmelsesåret 2002, annulleres.
- Listen i Administrative Informationer nr. 40-2002 af 17.5.2002 over tjenestemænd forfremmet til lønklasse A 5 ved forfremmelse fra en stillingsgruppe til en anden stillingsgruppe i forfremmelsesåret 2002 annulleres, for så vidt denne ikke omfatter sagsøgeren.

Sag anlagt den 25. februar 2003 af Fondation Alsace mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-65/03)

(2003/C 101/89)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. februar 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Fondation Alsace, Strasbourg (Frankrig), ved avocat François Ruhlmann.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens beslutning af 20. december 2000, subsidiært annullation af den dermed forbundne tidligere beslutning.
 - Kommissionen betaler Association Fondation Alsace et beløb på 3 000 EUR for omkostninger, der er forbundet med proceduren, og sagsomkostninger.
 - Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.
- Subsidiært:
- Association Fondation Alsace indrømmes de længst mulige betalingsfrister.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning af 20. december 2002, hvorved Fondation Alsace blev pålagt at tilbagebetale et beløb på 18 000 EUR (som hovedstol) som følge af manglende gennemførelse af tilskuds-aftale nr. PSS*/0534 om tilrettelæggelse af en konference i Strasbourg fra den 29. juni til den 2. juli 1992 vedrørende emne: »Fremtiden for xenotransplantation — etik og xeno-transplantation«. Ifølge Kommissionen har sagsøgeren ikke opfyldt en af sine forpligtelser, nemlig fremlæggelse af videnskabelige rapporter.

Til støtte for påstandene har sagsøgeren — ud over manglende begrundelse — gjort gældende, at

- erstatningskravet er forældet, da kravet om tilbagebetaling af tilskuddet er blevet fremsat senere end ti år efter ydelsen
- der i den foreliggende sag er tale om en åbenbar vurderingsfejl, da betingelsen vedrørende udsendelse af videnskabelige rapporter er blevet opfyldt i betragtning af nationaliteten og antallet af deltagerne i konferencen, der allesammen var betydningsfulde specialister på det område, der blev behandlet på konferencen.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Miguel Angel Poveda Morillas mod Europa-Parlamentet

(Sag T-69/03)

(2003/C 101/90)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Miguel Angel Poveda Morillas, Folkestone (Det Forenede Kongerige), ved avocat Patrick Goergen, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets afgørelse af 3. juni 2002 om afslag på at betale sagsøgeren bosættelsespenge efter fratræden i henhold til artikel 6 i bilag VII til vedtægten annulleres.

- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren bosættelsespenge efter fratræden i henhold til artikel 6 i bilag VII til vedtægten med tilbagevirkende kraft fra den 1. juni 2002.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tidligere tjenestemand ved Europa-Parlamentet, udtrådte af tjenesten med tildeling af en invalidepension med virkning fra den 1. juni 1999. Sagsøgeren har den 31. maj 2002 til sagsøgte indgivet en ansøgning om bosættelsespenge efter fratræden som omhandlet i artikel 6 i bilag VII til vedtægten under henvisning til, at han dagen i forvejen definitivt havde taget bopæl i England. Sagsøgte afslog ansøgningen, hvorfor sagsøgeren har anlagt denne sag og påberåbt sig følgende tre søgsmålsgrunde:

- åbenbart fejlskøn
- tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 6, stk. 4, andet afsnit, i bilag VII til vedtægten
- tilsidesættelse af begrundelsespligten.

Sag anlagt den 28. februar 2003 af Herbert Meister mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-76/03)

(2003/C 101/91)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. februar 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Herbert Meister, Muchamiel (Spanien), ved avocat Georges Vandersanden.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 22. april 2002 af Harmoniseringskontorets præsident, i henhold til hvilken sagsøgeren og dennes stilling som juridisk rådgiver fra 1. maj 2002 blev underlagt vicepræsidenten, der er ansvarlig for juridiske anliggender, annulleres.
- Sagsøgeren genindsættes i alle sine tidligere rettigheder, hvilket indebærer, at han igen, sammen med sin stilling, placeres i sin oprindelige afdeling, således som denne i begyndelsen var opbygget.

- Sagsøgeren tilkendes erstatning, der foreløbigt er opgjort til 50 000 EUR, for den lidte ikke-økonomiske skade, idet sagsøgeren forbeholder sig ret til at ændre beløbet under sagen.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er tjenestemand ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design), har indtil 1. maj 2002 besat stillingen som kontorchef i annullationsafdelingen. Ved den i sagen anfægtede afgørelse blev sagsøgeren, i sin egenskab af juridisk rådgiver, underlagt vicepræsidenten, der er ansvarlig for juridiske anliggender. Sagsøgeren støtter annullationssøgsmålet på følgende anbringender:

- Begrundelsen i afgørelsen af 22. april var fejlagtig.
- Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og ytringsfriheden.
- Tilsidesættelse af retten til forsvar og især retten til at blive hørt.
- Tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.
- Tilsidesættelse af omsorgspligten.

Sag anlagt den 3. marts 2003 af Tomás Salazar Brier mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-83/03)

(2003/C 101/92)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Tomás Salazar Brier, Bruxelles, ved advokaterne Ramón García-Gallardo Gil-Fournier og Dolores Domínguez Pérez, Madrid og La Coruña, og med valgt adresse 19, Square de Meeûs, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens stiltiende afgørelse af 24. februar 2003 om afvisning af klage nr. 528/02, hvorved Kommissionen afslog at anerkende sagsøgerens

ret til udlandstillæg og til de øvrige ydelser, som er forbundet hermed, jf. Lozano-dommen.

- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-205/02, Salvador García mod Kommissionen ⁽¹⁾, sag T-298/02, Ana Herrero Romeu mod Kommissionen ⁽²⁾, og sag T-299/02, Dedeu mod Kommissionen ⁽²⁾, anførte.

⁽¹⁾ EFT C 219 af 14.9.2002, s. 22.

⁽²⁾ EFT C 289 af 23.11.2002, s. 38.

Slettelse af sag T-305/01 ⁽¹⁾

(2003/C 101/93)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 29. januar 2003 har formanden for Tredje Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-305/01, Thalassa Seafoods SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 56 af 2.3.2002.

Slettelse af sag T-84/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/94)

(Processprog: fransk)

Ved kendelse af 30. januar 2003 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-84/02, Armand de Buck mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 1.6.2002.

Slettelse af sag T-244/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/95)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 27. januar 2003 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-244/02, G.D. Searle LLC mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 247 af 12.10.2002.

Slettelse af sag T-345/02 ⁽¹⁾

(2003/C 101/96)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 23. januar 2003 har formanden for Anden Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-345/02, European Dynamics mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 19 af 25.1.2003.

III

(Oplysninger)

(2003/C 101/97)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 83 af 5.4.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 70 af 22.3.2003

EUT C 55 af 8.3.2003

EUT C 44 af 22.2.2003

EUT C 31 af 8.2.2003

EFT C 19 af 25.1.2003

EFT C 7 af 11.1.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
